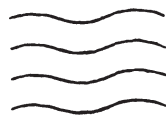

ΖΩΓΛΟΠΙΤΙΚΑ

Χρονικά

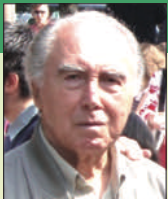

ΚΩΔΙΚΟΣ 4171

ΕΤΟΣ 24ο - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 101 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2017

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΝΑ ΤΡΙΜΗΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΡΑΧΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΡΑΧΟΥΛΙΩΤΩΝ «Ο ΙΤΑΜΟΣ»

Εκδότης σύμφωνα με το Νόμο: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΙΟΥΛΑΣ - Τηλ. 6976777462

Γράφει ο Λάμπρος
Γριβέλλας
lampgriv@gmail.com

Ένα Αγραφιώτικο Τραγούδι περιγράφει σελίδες της ληστοκρατίας

1. Φέτος δεν είναι για κλεψιά,
2. -Τάκο Αρβανίτη μου-*
3. δεν είν' για αρματολίκι.
4. Βγήκε ο Μεμέτ Αλή πασάς,
5. σούμπασης των Γιαννίνων
6. και στη Ρεντίνα κόνεψε,
7. στον Πάνο Ζογλοπότη.

8. -Πάνο μ', το πώς το βρίσκουμε,
9. να κάνουμε τερτίπι,
10. τους κλέφτες να ξαλείψουμε,
11. τον Τάκο Αρβανίτη;

12. -Πασιά μου σαν με ρώτησες,
13. εγώ σε συμβουλεύω:
14. Βάλε παγάνι στα χωριά
15. και δώσε τους ραγιάδες
16. στο Μουσταφ' Αγά απ' τ' Άγραφα,
17. τον πρώτο καπετάνιο.
18. Ο Τάκος ξεκίνησε εις το Λακρέσ' να πάει
19. κι ο Γκέκας τον καρτέρεσε
20. σ' ένα στενό στεφάνι...

*Ο δεύτερος στίχος επαναλαμβάνεται ως επωδός.

Συνέχεια στην 3η σελ.

Σ' αυτό
το
φύλλο

θα
διαβά-
σετε...

1. Λάμπρος Γριβέλλας: "Ένα Αγραφιώτικο Τραγούδι περιγράφει σελίδες της ληστοκρατίας"	σελ. 1-3
2. Φιλώ Παπασωτηρίου-Οικονομίδου: "Τα κάλαντα της πρωτοχρονιάς"	1-3
3. Γιώργος Δ. Κατσιούλας: "Ο συγκλητικός Μενένιος Άπιος για τους Έλληνες"	1-4
4. Αθηνά Αρ. Ζαχαρή: "Τα καμώματα του παππού Θωδωρή Ζάιρα"	1-4
5. Παναγιώτης Αρ. Κατσιούλας: "Αναμνήσεις"	1-4
6. Βασίλης Χ. Καραγιάννης: "Το γενεαλογικό δένδρο των Καραγιαννών"	1-11
7. Άγγελος Ζαχαρόπουλος: "Ένας ιδιαίτερα βαρύς χειμώνας στην Καστανιά"	1-5
8. Πέτρος Παπαζαρκάδας: "Το Πάσχα τις δεκαετίες 1940-1960"	1-5
9. Θωμάς Γ. Κίσσας: "Ο πονοκέφαλος"	1-5
10. Σοφία Οικονομίδου: "Λήθη"(ποίημα)	2
11. Κοινωνικά-Συνδρομές-νεκρολογίες κ.ά.	2
12. Γιάννη Βλαγγιάννη: "Η προφητεία του Καραϊσκάκη"	4
13. Σούλα Τόσκα-Κάμπα: "Τραγούδια του Γάμου"	5
14. Αφιέρωμα στο Σχολείο και τους παλαιούς Δασκάλους μας"	6-8
15. Πεζοπορία στις παρυφές του όρους Ίταμος από τον ΕΟΣΚ	7
16. Εθνικός Διατροφικός Οδηγός (Αλάτι και νερό)	9
17. "Αστέρας Ραχούλας"	9
18. Νικόλαου Πολίτη: "Του κουμπάρου τ' άχαρα"	9
19. Γιάννη Α. Κατσιούλα: "Παροιμίες του τόπου μας"	10
20. Φωτίστηκε ο βασιλιάς (Θήβας)	10
21. Παρακαλά (παλαιό Χρονόγραμμα)	10
22. Ζαχαρία Παπαντωνίου: "Άγροτικό" (ποίημα)	10
23. Μετατροπή του πρώην Αστ. Σταθμού σε ξενοστάσιο	12
24. Φωνή βοώντων εν τη ερήμω για: σκουπίδια-γεφύρι στα Χτίσματα-αποχονοσιμό	12
25. Και ένα ευχάριστο: Αποπερατώθηκε η ημιτελής ασφαλτόστρωση	12

Τα κάλαντα της πρωτοχρονιάς

Γράφει η Φιλίτσα
Παπασωτηρίου-
Οικονομίδου

Έχετε προσέξει ότι τα κάλαντα της πρωτοχρονιάς είναι λίγο ... ασυνάρτητα ; Όσο και αν προσπαθήσετε δεν βγαίνει νόημα μεταξύ των στίχων.

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά,
ψηλή μου δεντρολιβανιά (*)
κι αρχή καλός μας χρόνος,
εκκλησιά με τ' άγιο θόλος. (*)
Άγιος Βασίλης έρχεται

Συνέχεια στην 3η σελ.

Ο Συγκλητικός Μενένιος Άπιος* για τους Έλληνες

Ο Ρωμαίος συγκλητικός Μενένιος Άπιος που έζησε στην Ελλάδα επί ρωμαϊοκρατίας, έστειλε επιστολή στον ανθύπατο Ατίλιο Νάβιο, που τοποθετήθηκε στην Αχαΐα¹ ως διοικητής, στην οποία επιστολή αναλύει τους χαρακτηριστές των Ελλήνων για να τον διευκολύνει να τους διοικήσει καλύτερα. Για οικονομία χώρου, την παρουσιάζουμε συνοπτικά:

"Οι Έλληνες είναι πιο εγωιστές από μας και από

Επιμέλεια:
Γιώργος Δ. Κατσιούλας

Συνέχεια στην 4η σελ.

Τα καμώματα του παππού Θωδωρή Ζάιρα

Γράφει η Αθηνά
Αριστειδή Ζαχαρή

Η γιαγιά μου Αθηνά Ζαχαρή, μου διηγήθηκε μια ενδιαφέρουσα αληθινή ιστορία που διαδραματίστηκε στον τόπο καταγωγής της, τη Ραχούλα Καρδίτσας.

Ήταν η εποχή, λίγο μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας από τους Τούρκους. Ο παππούς της γιαγιάς μου, ο παππούς Θωδωρής Ζάιρας, ήταν 20

χρονών και πρόσφατα παντρεμένος με τη γιαγιά Δεσπούλα (γιαγιά-Θωδωρίνα) που ήταν 19 χρονών και λεχώνα (είχε μόλις γεννήσει τον πατέρα της γιαγιάς μου, Φώτη Ζάιρα). Αυτός ο παππούς λοιπόν ήταν πολύ καλός, αλλά και πολύ ζωηρός. Του άρεσαν τα χωρατά και τα γλέντια. Μια μέρα λοιπόν, ο δήμαρχος της Ραχούλας, που ήταν και θεός του, του έκανε παρατήρηση, ότι όλη την ημέρα κάθεται στο καφενείο και δεν βοηθάει τη γυναίκα του που είναι λεχώνα. Ο Θωδωρής προσβλήθηκε και αποφάσισε να τον "εκδικηθεί"

Συνέχεια στην 4η σελ.

Αναμνήσεις

Γράφει ο
Παναγιώτης
Κατσιούλας

Μια μέρα που τακτοποιούσα τα αρχεία μου, βρήκα τη φωτογραφία που έδειχνε το ερειπωμένο σπιτάκι, εκεί όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα, και, εκτός από το σπίτι, έλειπαν και οι καλύβες. Το χωράφι πάνω από το σπίτι έχει σκεπαστεί από δένδρα. Τότε θυμήθηκα και ένα ποίημα που είχα γράψει το Μάρτιο του 2006, το οποίο παραθέτω στη συνέχεια. Το κτήμα έχει πουληθεί και ο νέος ιδιοκτήτης το μετέτρεψε σε στάβλο.

Συνέχεια στην 4η σελ.

ΤΟ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΙΩΝ

Γράφει ο
Βασίλης Χρ.
Καραγιάννης

συνέχεια από το 99ο φύλλο

Ο Δημητράκης από το μόνο γάμο που έκανε απέκτησε τρία παιδιά. Ένα κορίτσι και δύο αγόρια. Την Παρασκευή, τον Γιάννη και τον Θανάση. Όπως προκύπτει από σωζόμενο προικοσύμφωνο που βρίσκεται στο αρχείο του Γιάννη Βασιλείου Καραγιάννη,

Συνέχεια στην 11η σελ.

Ένας ιδιαίτερα βαρύς χειμώνας στην Καστανιά ...και η πλημμύρα στην Καρδίτσα

Γράφει ο
Άγγελος Ζαχαρόπουλος,
Επίτιμος Διευθυντής της
Ευρωπαϊκής Επιτροπής
τ. Γενικός Διευθυντής
Υπουργείου Γεωργίας

"1939/ Δεκεμβρίου 27 άρχισε να χιονίζει.
1940/ Από του Αγίου Βασιλείου συνέχισε.
Από τας 9 Ιανουαρίου μέχρι 12 ιδίου, συνέχισε, έρριξεν 1,90 μ χιόνι, ψυχρό ελαφρόν.
Ξεχίονισα όλα τα σπιτία, αποκλειστήκαμεν από Καρδίτσα και τα ζώα να πίνουν νερό

Συνέχεια στην 5η σελ.

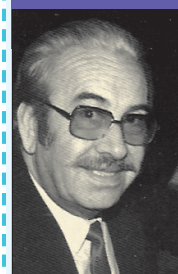

Γράφει ο Πέτρος
Παπαζαρκάδας
Στρατηγός ε.α.- Ποιητής
Λογοτέχνης-μέλος της Ένωσης
Ελλήνων Λογοτεχνών

Το Πάσχα τις δεκαετίες 1940 - 1960 και τα "Σίγνα"

Σε προηγούμενη αναφορά μου, σχετική με τη Μ. Εβδομάδα στην περιοχή μας, έκανα μια προσέγγιση στην Ανάσταση και τις αμέσως μετά πρώτες πρωινές ώρες της Κυριακής του Πάσχα.

Συνέχεια στην 5η σελ.

Γράφει ο
Θωμάς Κίσσας

Ο πονοκέφαλος

Ο πραγματικός πονοκέφαλος είναι ένα ενοχλητικό πράγμα. Όσοι δε υποφέρουν συχνά από την πάθηση αυτή πρέπει να καταβάλουν μεγάλη προσπάθεια για να απαλλαγούν απ' αυτή την πάθηση.

Αλλά πώς να απαλλαγούν απ' αυτή, είναι μια

Συνέχεια στην 5η σελ.

Ένα Αγραφιώτικο Τραγούδι περιγράφει σελίδες της ληστοκρατίας
Συνέχεια από τη σελ. 1

Το παραπάνω τραγούδι μου το εμπιστεύθηκε ο Βασίλης Κάμπας -καταγωγή από το Πετρίλο-, τον οποίο και ευχαριστώ. Ο ίδιος άκουσε να το τραγουδά, σε ρυθμό καθιστικού, το 1979, ο Βασίλης Αργύρης, ετών 89, από το Κοπλέσι (Φουντωτό) Αργιθέας. Ο Αργύρης είπε ότι το τραγούδι το άκουσε από τον πατέρα του Χρήστο Αργύρη, που πέθανε το 1938, σε ηλικία 100 ετών. Ο γερο-Χρήστος μάλιστα έλεγε ότι τον έβαζαν και το τραγουδούσε οι Τούρκοι. Αυτή είναι με λίγα λόγια η ιστορία του τραγουδιού, όπως την περιγράφει ο Κάμπας.

Σκίτσο του Τάκου Αρβανιτάκη

Απομένει σ' εμάς να σκάσουμε στο κήπο της ιστορίας μας, να συνδυάσουμε τα γεγονότα και τις χρονολογίες, για να βρούμε μια άκρη. Θέμα του τραγουδιού είναι ο θάνατος του αρχιληστή Τάκου Αρβανιτάκη (στ. 2), ο οποίος στο τραγούδι αναφέρεται ως Αρβανίτης. Η πολυμελής συμμορία των αδελφών Τάκου και Χρήστου Αρβανιτάκη είναι υπεύθυνη για τη δολοφονία των Άγγλων περιηγητών, η οποία έγινε στο Δήλεσι, συντάραξε τότε το πανελλήνιο και την Ευρώπη, και έμεινε γνωστή ως, η "Σφαγή στο Δήλεσι". Στις 9 Απριλίου 1870 η συμμορία κυκλώθηκε από το απόσπασμα της Χωροφυλακής που την καταδίωκε. Στη συμπλοκή που ακολούθησε 20 ληστές σκοτώθηκαν - μεταξύ αυτών και ο αδελφός του Τάκου Χρήστος- εννέα συνελήφθησαν, καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν και μόνος που κατόρθωσε να διαφύγει ήταν ο Τάκος, που πέρασε στο τούρκικο, δηλαδή στα θεσσαλικά Άγραφα (περιοχή Ιτάμου), ενώθηκε και με άλλες εγχώριες συμμορίες και συνέχισε το προσφιλές σ'εκείνον έργο της ληστείας.

Βλέποντας οι Τούρκοι τη δραστηριότητα των ελληνικών αποσπασμάτων στα σύνορα, έκαμαν την ανάγκη φιλοτιμία, και ενεργοποίησαν παλαιότερη συμφωνία με το ελληνικό κράτος, η οποία πρόβλεπε την από κοινού καταδίωξη των ληστών στη μεθόριο. Για το σκοπό αυτό έφτασε στα Άγραφα ο ίδιος ο αντιστράτηγος Αλή Μεμέτ (στ.4) από τα Γιάννινα και προσπάθησε να συντονίσει την καταδίωξη, ενώ ήλθε σε συνεννόηση και με τις ελληνικές αρχές των συνόρων για την από κοινού δράση τους.

"Προχθές Κυριακήν 15 Αυγούστου (1871) εγένετο εν τη μεθορίω Ιτάμου συνέντευξις μεταξύ του οθωμανού διοικητού των χουντούτηδων(οροφυλάκων) και του αρχηγού των κατά την ανατολικήν Ελλάδα στρατιωτικών δυνάμεων συνταγματάρχου Γ. Πλέσσα. Κατά την συνέντευξιν αυτήν ενεκρίθη ο σχεδιασμός τριών μικτών αποσπασμάτων, έκαστον εξ ογδοήκοντα ανδρών (40 Τούρκων και 40 Ελλήνων), άτινα θέλουσιν ενεργεί καθ' όλην την περιφέρεια από Πετρίλια μέχρι Αλμυρού, συνετάχθη δε επί τούτου και ίδιον έγγραφον..." Εφημερίδα "ΑΙΩΝ" 19-8-1871.

Στη συνέχεια ο "ΑΙΩΝ" συγχαίρει την κυβέρνηση που πέτυχε επί των ημερών της να συντονίσει τις ενέργειές της με τις οθωμανικές αρχές και προβλέπει ότι αυτή η συνεργασία θα φέρει αγαθά αποτελέσματα.

Το τραγούδι αναφέρει ότι ο πασάς εγκατέστησε το στρατηγείο του στη Ρεντίνα και και κάλεσε κοντά του τον Πάνο Ζογλοπίτη (στ.6). Ο Πάνος Ζογλοπίτης ήταν προεστός του Ζωγλοπιού και των όμορων χωριών που αργότερα αποτέλεσαν το Δήμο Ιτάμου, αλλά η Ρεντίνα,

από την εποχή του Αλή πασά ήταν πρωτεύουσα στο κόλι (επαρχία) των Αγράφων και συνέχισε να είναι και μετά το θάνατο του Τσολάκογλου, που συνέβη το 1822.

Την εποχή των παραπάνω γεγονότων (1871) ψηλότερη κεφαλή των Αγράφων ήταν ο Πάνος Ζογλοπίτης και, πιθανόν, να είχε λάβει από το σουλτάνο και τον τίτλο που πασά, όπως γράφει στον επικήδειό του η εφημερίδα του Κορομηλά "Εφημερίς" στο φύλλο της 4/2/1894. Ήταν φυσικό επομένως ο Μεμέτ Αλής να καλέσει κοντά του τον σημαντικότερο άνδρα των Αγράφων, να φέρεται φιλικά προς αυτόν και να ζητά τη συμβουλή και τη βοήθειά του, για τη συμμετοχή και των Αγραφιωτών στην καταδίωξη των ληστών, διότι γνώριζε ότι η επιρροή του Ζογλοπίτη στους Αγραφιώτες ήταν απεριόριστη (στ.8-17).

Καταδίωξη και θάνατος
του Τάκου Αρβανιτάκη

Ύστερα από την απηνή και συντονισμένη καταδίωξη των ληστών από ελληνικά και τουρκικά αποσπάσματα, η πολυμελής συμμορία αναγκάστηκε να διασπαστεί σε μικρότερα τμήματα που διασκορπίστηκαν σε διάφορες κατευθύνσεις. Οι Τούρκοι ανακάλυψαν τη συμμορία του Τάκου Αρβανιτάκη στο όρος Γκαβέλο (Βουτσικάκι). Στη συμπλοκή που ακολούθησε φονεύτηκαν ορισμένοι ληστές και οι υπόλοιποι με τον Τάκο καταδιώχθηκαν ως στο δάσος της Οξιάς, απ' όπου κατόρθωσαν να διαφύγουν. Τα παραπάνω αναφέρονται στο φύλλο της 16/8/1871 της εφημερίδας "Αιών".

Οι εναπομείναντες ληστές με τον Τάκο, πέρασαν το βουνό Ίταμος και έφτασαν στο Λακρέσι (Βαθύ-λακκος), (στ. 18), στο οποίο ήταν γνωστός αφού διερχόταν από εκεί συχνά.

Τελικά, διαδόθηκε ότι ο Τάκος Αρβανιτάκης φονεύτηκε από το απόσπασμα του Μουσά Αγά (στ.16) στο Λακρέσι και η κεφαλή του στάλθηκε στον Μεμέτ Αλή, ο οποίος με τη σειρά του, την έστειλε στην Κωνσταντινούπολη για να αποσπάσει βραβεία και επαίνους, κατά τη συνήθεια της εποχής. Οι Τούρκοι πανηγύρισαν και ο αρχιστράτηγος Μεμέτ Αλής καρπώθηκε τη δόξα, μέρος της οποίας αποδόθηκε στον τούρκο αποσπασματάρχη Μουσά ή Μουσταφά Αγά.

Οι ειδήσεις όμως των ελληνικών εφημερίδων ήταν αλληλοσυγκρουόμενες και διαδέχονταν η μία την άλλη. Μία εφημερίδα έγραφε ότι ο φόνος του Τάκου ήταν αποτέλεσμα συμπλοκής με το απόσπασμα του Μουσά Αγά. Άλλη, ότι ο Τάκος φονεύτηκε σε ενέδρα που του έστησε ο Μουσά Αγάς (τραγούδι στ. 19-20) και τρίτη ότι

Τρία μέλη της συμμορίας των Αρβανιτάκηδων φωτογραφίζονται με το απόσπασμα που τους συνέλαβε.

ο Τάκος φονεύτηκε από το απόσπασμα του Γρίβα, ενώ κυκλοφορούσε και φήμη ότι ο Τάκος ήταν ζωντανός! Κεντρικό πρόσωπο στην υπόθεση αναδεικνύεται ο αποσπασματάρχης Μουσά Αγάς που είχε αποκτήσει τη φήμη απηνούς διώκτη των ληστών. Ο Μουσά Αγάς όμως τελούσε υπό μετάθεση, πριν ακόμη αρχίσει η καταδίωξη της συμμορίας του Τάκου και, ως εκ τούτου, ξέσπασε έριδα μέσα από τις στήλες των εφημερίδων, ποιος από τους παράγοντες της ελληνικής σκηνής παρενέβη στην οθωμανική κυβέρνηση, ώστε να ματαιωθεί η μετάθεση του Μουσά Αγά από τα Άγραφα, χάρη στην οποία επιτεύχθηκε η εξόντωση του αρχιληστή. Υποψήφιοι για τη ...δόξα παρουσιάζονταν: ο πρωθυπουργός Κουμουνδούρος, ο υπουργός των στρατιωτικών, ο συ-

Τα κάλαντα της πρωτοχρονιάς

Συνέχεια από τη σελ. 1

και δε μας καταδέχεται, (*)
από την Καισαρεία.
Συ είσ' αρχόντισσα κυρία. (*)
Βαστάει πένα και χαρτί.
Ζαχαροκάντσο ζυμωτή. (*)
Χαρτί-χαρτί και καλαμάρι.
Δες και με το παλικάρι.

Ας δούμε λοιπόν πώς εξηγείται η ασυναρτησία ... Η ιστορία μας διαδραματίζεται στο Βυζάντιο. Σε εκείνα τα χρόνια οι φτωχοί και χαμηλών στρωμάτων άνθρωποι δεν είχαν το δικαίωμα να μιλούν στους αριστοκράτες, παρά μόνο σε γιορτές, όπου μπορούσαν να τους απευθύνουν ευχές.

Κάποιοι νεαρός, λοιπόν, ταπεινής καταγωγής, ήταν ερωτευμένοι με μια αρχοντοπούλα. Επειδή δεν ήταν κοινωνικά αποδεκτό να την πλησιάσει παρά μόνο σε περίοδο εορτών για να της απευθύνει ευχές, αποφάσισε ανάμεσα στα κάλαντα του μεγάλου Βασιλείου να εντάξει και ένα ερωτικό ποίημα που είχε συνθέσει !

Αρχίζει λοιπόν και βάζει ενδιαμέσους στίχους (αυτούς με τα αστεράκια).

Με αυτόν τον τρόπο και τα κάλαντα θα έλεγε ακολουθώντας τους κοινωνικούς κανόνες αλλά ταυτόχρονα θα παίνευε την καλή του ... !!!

Την αποκαλεί ψηλή, σαν δεντρολιβανιά. Επειδή φορούσε ένα από τα ψηλά τα κωνικά καπέλα με το τούλι στην κορυφή, την παρομοιάζει με εκκλησιά με το άγιο θόλο (θόλος εκκλησίας).

Της λέει ότι δεν τον καταδέχεται (ο Αη-Βασίλης δεν έχει να κάνει!), γιατί είναι αρχόντισσα κυρία.

Τέλος, κλείνει με τις γαλιφίες !!! την λέει ζαχαροκάντσο ζυμωτή, δηλαδή φτιαγμένη από ζάχαρη (γλυκιά μου) και την παρακαλεί να του ρίξει μια ματιά.

Έτσι λοιπόν αυτά τα παράδοξα κάλαντα πέρασαν από γενιά σε γενιά και έγιναν τα πιο διαδεδομένα σε όλο τον ελληνικό κόσμο.-

νταγματάρχης Πλέσσας, ο νομάρχης Φθιώτιδας, ο αποσπασματάρχης Γρίβας.

Τον Τάκο φόνευσε ο Αθαν. Ρουμανάς

Η κωμικοτραγική αυτή κατάσταση ανατρέπεται, ύστερα από νεότερη πληροφορία για το φόνο του Τάκου, που δημοσιεύει ο "ΑΙΩΝ" και την οποία φαίνεται να αποδέχεται και η κυβέρνηση.

Ο "Αιών" στο επόμενο φύλλο του γράφει επί λέξει: "Αι περί του Τάκου νεώτεροι και θετικότεροι πληροφοροίαι των Ελληνικών αρχών βεβαιούσι τον φόνον αυτού, και διηγούνται ήδη οριστικώς τα κατ' αυτόν. Τον Τάκον εφόνευσεν ο Αθανάσιος Ρουμανάς, κάτοικος του χωρίου Λακρεσίου, δια πιστόλας, εντός της οικίας αυτού, πυροβολήσας κατ' αυτού εκ των όπισθεν, καθ' ην στιγμήν καθήμενος ωμίλει μετά τινος γυναικός. ...Λόγοι φόβου όμως και αντεκδικήσεων, έπλασαν άλλον τρόπον του φόνου του Τάκου, αλλ' ο ανωτέρω φαίνεται ο αληθής!"

Σε άλλο σχόλιό του, στο φύλλο της 10/9/1873, ο "Αιών", μετά τις νεότερες αποκαλύψεις, λοιδωρεί τους κομπασμούς Τούρκων και Ελλήνων για το φόνο του Τάκου, με τις φράσεις: "Τι απέγινεν λοιπόν ο Μουσά αγάς, η αναστολή της μεταθέσεως αυτού και τα επί ταύτη αμφισβητηθέντα πεισματωδώς βραβεία,"

Από όλη αυτή την ιστορία, η οποία θα μπορούσε ν' αποτελέσει θέμα αστυνομικού μυθιστορήματος, συγκρατούμε ότι ο προεστός του Ζωγλοπιού Πάνος Ζογλοπίτης, τη συγκεκριμένη εποχή ήταν ο ισχυρότερος παράγων των Αγράφων και ασκούσε την επιρροή του σε Τούρκους και Έλληνες, αναδεικνύοντας εαυτόν συμπαρστάτη των συμπατριωτών του: "...διακριθείς εν τω υψηλώ αυτού αξιώματι δια την προς τους συμπατριώτας αυτού εν καιρώ δουλείας επιδαφιλευθείσαν προστασίαν και υποστήριξιν εις πάντα τα αφορώντα αυτούς ζητήματα" "Εφημερίς" 4/2/1894.

Συμπληρωματικές πηγές:

- 1) Ψηφιακή Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων
- 2) Ιωάννη Γκέκα: "Η Οξιά Καρδίτσας". Καρδίτσα 2013

Ο Συγκλητικός Μενένιος Άπιος* για τους Έλληνες

Συνέχεια από τη σελ. 1

όλα τα έθνη. Ο Έλληνας είναι άτομο αδέσμευτο, αυθαίρετο, ατίθασο και ελεύθερο. Υψώνει το εγώ του.

Χάρη σ' αυτούς τους Έλληνες σκεφτόμαστε κι εμείς. Βλέπουμε με τα μάτια τα δικά τους. Η σκέψη των Ελλήνων δεν μπαγιατεύει, είναι πάντα επίκαιρη και δροσερή.

Το μυαλό των Ελλήνων είναι η πηγή του καλού και του κακού. Το μυαλό τους δημιούργησε ιδανικά πολιτικά συστήματα, αλλά το εγώ τους καταστρέφει ακόμα και έργα και πολιτείες.

Ο Έλληνας περιφρονεί το νόμο. Δεν παραδέχεται άλλη κρίση μόνο τη δικιά του. Δεν πιστεύει στο νόμο, παρά μόνο αν τον συμφέρει ατομικά.

Ο Έλληνας έχει αδύναμη μνήμη στα δεινά των πολιτικών. Είναι ευκολόπιστος. **Για να σαγηνεύσεις την εκκλησία του Δήμου μιας ελληνικής πόλης, δώσε υποσχέσεις και θα τους έχεις με το μέρος σου.** Μ' αυτές χορταίνουν οι Έλληνες. Ανάμεσα σε λίγους Έλληνες θα βρεις εύκολα ένα Αλκιβιάδη (εννοείται επιπόλαιο και αλλοπρόσαλλο) που επάνω από την πατρίδα του ο Έλληνας βάζει το εγώ του, το ατομικό του συμφέρον.

Οι Έλληνες λίγα πράγματα σέβονται. Δίκαιος είναι ένας νόμος, αν τους εξυπηρετεί.

Καλέ μου Νάβιε, **ο Έλληνας για το συμπολίτη του αδιαφορεί**, αλλά αν το πράξει, το κάνει για να δείξει την υπεροχή του. Όμως για τους ξένους ενδιαφέρεται για να δείξει τον ανώτερο πολιτισμό του.

Ποτέ ο Έλληνας δεν παραδέχεται την αξία του ομότεχνού του, αν δε του δοθεί η ευκαιρία, τον απαξιώνει. Δεν χαίρεται για τον έπαινο των άλλων, όμως επιχάιρει για τον ψόγο του άλλου ή των άλλων.

Ο Έλληνας είναι εγωκεντρικός. Όταν ένας συμπολίτης του αναγνωρίζεται, αδιαφορεί με το σκεπτικό, ότι αφού δεν αναγνωρίζομαι εγώ, ας μείνει κι αυτός στην αφάνεια. Ακόμα και τους νεκρούς τους αφήνουν ατίμητους οι Έλληνες.

Το μίσος για τους Έλληνες είναι ηδονισμός. Η συναδέλφωση στους Έλληνες γίνεται, όταν συμπίπτουν τα συμφέροντά τους.

Ο Έλληνας πιστεύει μόνο στη δική του γνώμη, ο δε ηγέτης δε θέλει να ακούσει και τη γνώμη των άλλων που το έργο θα γίνει τελειότερο, διότι το έργο για να τελειωθεί, πρέπει να το δουλέψουν κι άλλοι, ενώ ο Έλληνας θέλει μόνο το δικό του όνομα να ταυτιστεί με το έργο. Τα έργα πρέπει να είναι υπερπροσωπικά.

Η πολιτική σκέψη στην Ελλάδα λειπεί. Ο ένας πολιτικός φθείρει τον άλλο μέχρι εξοντώσεως με συνεχή σύγκρουση. Οι Έλληνες έχουν σκέψη δυνατή και αγωνιστική διάθεση. Όμως έχουν άρρωστο χαρακτήρα. Δεν ενώνονται για να γίνει ένα έργο, αυτοκαταστρέφονται.

Όταν οι Έλληνες επιδιώκουν ισότητα δεν είναι, διότι θέλουν δικαιοσύνη, αλλά ο άλλος να μην υπερέχει απ' αυτούς. Μια και εγώ δεν αξίζω να ανεβώ υψηλότερα, τότε να

μην ανέβεις κι εσύ. Ο Έλληνας γεννιέται με την τάση της υπεροχής.

Οι Έλληνες είναι αφεντάδες της γνώσης και καυχώνται πολύ. Οι περισσότεροι δε διδάσκονται από τα λάθη των κυβερνητών και των πολιτικών ηγεμόνων της ιστορίας τους και κάνουν τα ίδια λάθη και θα συνεχίσουν να κάνουν.

Εμένα οι Έλληνες με γοητεύουν, είναι οι δάσκαλοί μου. Όμως όσο ο χρόνος περνά η δόξα των Ελλήνων μικραίνει κι ακόμα εξ αιτίας των ελαττωμάτων τους θα μικραίνει. Ο εγωισμός κάνει τους Έλληνες καλούς στρατιώτες, γενναίους, ριψοκίνδυνους και τολμηρούς, αλλά δεν εκμεταλλεύονται τη δόξα τους.

Τους Έλληνες μην τους κατηγορείς μπροστά τους ή συνεχώς, γιατί, αν ξεπηθήσει η περηφάνια τους, γίνονται αμείλικτοι διώκτες. Οι Έλληνες έχουν υπεροψία, αλλά και φιλοτιμία πρωτοφανή. Τώρα είναι γκρεμισμένοι ευγενείς. Έχουν σωρεία αντιφάσεων. Άλλες ώρες είναι Έλληνες κι άλλες γραικύλοι, τιποτένιοι, παράδοξοι.

Μη δώσεις ποτέ στον Έλληνα την εντύπωση, ότι του αφαιρέσεις την ελευθερία. Αφησέ τον να φωνάζει, να θορυβεί, να εκφράζει την πολιτική του μανία, έως εκεί που δεν θίγονται τα συμφέροντα της αυτοκρατορίας μας. Να χρησιμοποιείς αυτούς που διαφωνούν εναντίον εκείνων που αντιδρούν. Οι διαταγές προς τους Έλληνες δεν ωφελούν, χρησιμοποίησε το διάλογο. Δίνε την εντύπωση, ότι υποχωρείς. Μην απειλείς τους Έλληνες με τις λεγεώνες.

Μην κάνεις τον παλληκαρά στους ηγήτορες των πόλεων. Αφησέ τους να κάνουν μόνοι τους ελιγμούς. Ακόμα τρέφονται με την οπτασία των περασμένων μεγαλείων τους. Μην πολύ επεμβαίνεις στα εσωτερικά των πόλεών τους".

Αυτά έγραψε στην επιστολή του ο Μενένιος Άπιος που ήταν προχωρημένης ηλικίας και ύπατος, προς τον νεότερο φίλο του, τον ανθύπατο Ατίλιο Νάβιο πιθανότατα δύο δεκαετίες πριν τη γέννησή του Χριστού, όταν πλέον όλος ο Ελληνισμός ήταν υπό την εξουσία της Ρώμης.

Τώρα, αν εμείς, μετά από 2036 χρόνια εξακολουθούμε να έχουμε τα ίδια ελαττώματα, αυτό, από τη μια είναι ένδειξη ότι είμαστε γνήσιοι απόγονοι των Αρχαίων μας προγόνων, και από την άλλη ότι τίποτε δεν διδαχθήκαμε από την ιστορία μας, αφού τα παραπάνω μοιάζουν να γράφθηκαν χθες!

*Λέγεται ότι ο συγλητικός Μενένιος Άπιος είναι φανταστικό πρόσωπο και ότι την όλη ιστορία επινόησε πριν από 60 περίπου χρόνια ο Κων/νος Τσάτσος -όπως ο ίδιος ομολόγησε- και την παρουσίασε στο λογοτεχνικό περιοδικό "Νέα Εστία", ότι δήθεν το κείμενο προέρχεται από τα λεγόμενα "οξυρύνγχεια" κείμενα, σε παπύρους που ανακαλύφθηκαν εκείνη την εποχή στην Αίγυπτο. Όπως και αν έχει όμως, τίποτε δεν ανακαλεί τις αλήθειες που περιγράφονται.

Τα καρώματα του παππού Θοδωρή Ζάιρα

Συνέχεια από τη σελ. 1

Έτσι, ένα βράδυ είπε στη γιαγιά Θοδωρίνα να μη βγει από το σπίτι ό,τι κι αν ακούσει. Πήγε λοιπόν και άρχισε να χτυπάει την καμπάνα και να φωνάζει: "Τούρκοι, έρχονται Τούρκοι στο χωριό!".

Ο παππούς Θοδωρής στο Παλιοζωγλόπι

Τότε λοιπόν ξεσηκώθηκαν όλοι οι χωριανοί, εγκατέλειψαν το χωριό και κατέφυγαν στο Παλιοζωγλόπι για να κρυφτούν. Όταν δεν υπήρχε πια κανείς στο χωριό, ο Θοδωρής πήρε ένα αρνί από το μαντρί του δήμαρχου, το έσφαξε και άρχισε να το ψήνει στη μέση της πλατείας, πίνοντας κρασί και τραγουδώντας. Από την άλλη, ο δήμαρχος έσφαχνε τη γιαγιά Δέσπω που ήταν λεχώνα. Ρώτησε από δω, ρώτησε από κει, πουθενά δεν τη βρήκε. Έτσι κατέβηκε με προφυλάξεις στο χωριό. Βρήκε τη λεχώνα στο σπίτι μόνη της και τη ρώτησε πού ήταν ο Θοδωρής. Αυτή τότε του είπε: "Δεν ξέρω. Αλλά μου είπε ό,τι και αν ακούσω να μη βγω από το σπίτι."

Ο δήμαρχος πήγε και βρήκε τον Θοδωρή στην πλατεία να τρώει, να πίνει και να τραγουδάει και κατάλαβε τι είχε γίνει. "Αντε, με εκδικήθηκες, είπε στο Θοδωρή. Μάζεψέ τα τώρα μην έρθουν και σε βρουν εδώ οι χωριανοί γιατί θα σε σκοτώσουν." Τότε ο Θοδωρής έδωσε του Δήμαρχου το μισό αρνί από αυτό που έψηνε και το άλλο το κράτησε ο ίδιος. Τέλος κατέβασαν τους άλλους χωρικούς στη Ραχούλα και τους είπαν πως έδωσαν πεσκέσια, κόττες και κατσίκια, στους Τούρκους και τους έδιωξαν.

ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

Η προφητεία του Καραϊσκάκη

Ο Καραϊσκάκης είχε πολύ φίλο το Βαγγέλη Κοντογιάννη, γιο του καπετάν Μήτσου Κοντογιάννη από το Ζητούνι (Λαμία). Βρίσκονταν οι δυο τους στο Ζυγό, βουνό όξω από το Μεσολόγγι, και πολεμούσαν συχνά τους Τούρκους που το πολιορκούσαν. Μια μέρα, λίγο πριν γίνει η Έξοδος, είπε ο Καραϊσκάκης στο φίλο του:

-Καπετάν Βαγγέλη, το βλέπω πως θα γίνω αρχιστράτηγος της Ρούμελης.

-Πώς το ξέρεις; ρώτησε ο Βαγγέλης.

-Απ' τους καπεταναίους της Ρούμελης όσοι απομείναν είναι γεροκούσαλα (πολύ γέροι). Ο γιος τ' Ανδρίτσου πάει, τον έφαγε η καλαμαριά (οι λογιότατοι). Ο Μάρκο Μπότσαρης σκοτώθηκε, δεν μένει άλλος κανένας άξιος...

-Καλά, μα ο Μάρκο Μπότσαρης ήτανε καλύτερος απ' την αφεντιά σου;

-Ο Μάρκος ήτανε τρανός! Είχε νου που δεν είχε άλλος, είχε καρδιά λιονταριού και γνώμη δίκαια σαν του Χριστού.. Ούτε το δάχτυλό του δεν του φτάνουμε...

Τα μεγαλύτερα θηρία της γης

"Εν μεν όρεσι, άρκτοι και λέοντες.
Εν δε πόλεσι, τελώναι και συκοφάνται"

Μτφ: (Στα βουνά αρκούδες και λιοντάρια, στις πόλεις φοροεισπράκτορες και συκοφάντες)

Θεόκριτος

Αναμνήσεις

Συνέχεια από τη σελ. 1

Νοσταλγία

-Σήκω, ρε Παναγιώτη, σήκω, ρε Παναή, να πας στο Ζωγλόπι και εις το Ζωγρί, να δεις τα γιδοπρόβατα, αν είναι στο μαντρί. Γιατί μάνια και πατέρας έχουνε χαθεί, και η αδερφή σου, πέθανε κι αυτή. Ο αδερφός είναι μακριά, μα είναι κι άρρωστος βαριά.
-Τι να κάμω εγώ εκεί, αφού στο Ζωγρί δεν έχω ούτε σπίτι ούτε μαντρί, και πουλήθηκε κι η γη;
-Δεν έχει σημασία που δεν έχεις μαντριά και γη, Και μην ξεχνάς ότι γεννήθηκες εκεί, του Μάη μίαν αυγή. Εκεί μεγάλωσες με τραχανά, μπομποτά, φασόλια και φακή, αλλά και μέλι, γάλα κα τυρί.
-Βρε παιδιά, απ' ότι έμαθα, εκεί

Αριστερά, ό,τι απόμεινε από το σπίτι του Αγαμέμνονα Ε. Κατσιούλα

δεν υπάρχει σπίτι, στρούγκα και μαντρί, ούτε γιδοπρόβατα, αρνιά, μα ούτε και σκυλί. Το κτήμα έχει πουληθεί και στη λαγκάδα την τρανή, ούτε κούκος ούτε αηδόνι δε λαλεί. Παιδιά μου, όταν εγώ θα έχω χαθεί, δεν θέλω η ψυχή μου να πάει στο Ζωγρί, γιατί ξέρω πολύ καλά, πως θα χύσει δάκρυα πικρά. Ας προσπεράσει το Ζωγρί και το Παλιοζωγλόπι, κι ας αράξει εκεί, στο μέγα караούλι, εκεί κοντά στου Γιώτη!-

Ευτυχισμένος άνθρωπος είναι..
Αυτός που γελάει συχνά..Που ονειρεύεται
ακόμα..Που έχει την υγεία του..Και που
επιτέλους έχει συνειδητοποιήσει..Οτι τα πιο
"ακριβά αγαθά" στην ζωή είναι αυτά
που..ΔΕΝ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΧΡΗΜΑΤΑ

Αποτίμηση Αντέχω

Ένας ιδιαίτερα βαρύς χειμώνας στην Καστανιά
...και η πλημμύρα στην Καρδίτσα

Συνέχεια από τη σελ. 1

μέσα μέχρι 25 ιδίου μηνός, ήτοι ημέρες 24. Έγινε μεγάλη πλημμύρα, επνίγη η Καρδίτσα, εισήλθεν εις τα εμπορικά, κατέρρευσαν πολλάί οικίαι, του δε Γιοβάννη υπέστη ρήγματα και την εγκατέλειψαν."

Το ιδιόγραφο αυτό κείμενο του πατέρα μου, μου θύμισε τις συνέπειες που είχε σ' εμένα αυτή η ιδιαίτερα βαριά χιονόπτωση. Δεν είχα ακόμα κλείσει τα 12, μαθητής δευτέρας οχταταξίου Γυμνασίου Καρδίτσας, όταν πήγα στην Καστανιά για τις διακοπές των Χριστουγέννων. Άρχισαν τα μαθήματα κι' εγώ βρέθηκα αποκλεισμένος. Ο δρόμος δεν ήταν βατός ούτε για τα μουλάρια.

Έτσι πέρασαν δύο εβδομάδες υποχρεωτικής αποχής από τα μαθήματα. Τότε μόνο η οικογένειά μου επέτρεψε να επιχειρήσω την ηρωική μου έξοδο. Είχαμε πληροφορίες ότι ο δρόμος ήταν βατός για τα μουλάρια από το Ζωγλόπι (σημερινή Ραχούλα) προς την Καρδίτσα. Έπρεπε λοιπόν να φθάσω με τα πόδια στο Ζωγλόπι, απόσταση καθόλου αμελητέα, σε δύσβατο τοπίο. Με συνόδευσε ο υπάλληλος του μαγαζιού μας Ζαχαρίας Χαβδούλας. Για να μην βυθιζόμαστε στο χιόνι, φορέσαμε κάτω από τα παπούτσια "κλάπες". Ήταν ένα ξύλινο πλέγμα που εμποδίζε αρκετά το βύθισμα στο χιόνι.

Φθάσαμε κατάκοποι στο Ζωγλόπι και φιλοξενηθήκαμε για κάμποση ώρα στο σπίτι της Αρετής Γρυμπογιάννη που ήταν η δασκάλα μου στο Δημοτικό. Αφού ξεκουραστήκαμε και γευτήκαμε το νοστιμότατο λουκάνικο που μας προσέφερε η Αρετή, ξεκίνησα για Καρδίτσα καβάλα σ' ένα γερό μουλάρι. Ο Ζαχαρίας επέστρεψε στην Καστανιά.

Μόλις άρχισαν να λιώνουν τα χιόνια, συνέβη η καταστροφική πλημμύρα για την οποία έγραψε ο πατέρας μου, όταν έσπασαν τα αναχώματα στο ποτάμι Καραμπέλη. Ήμουν φιλοξενούμενος στην οικογένεια του Γιάννη Γιοβάννη που ήταν παντρεμένος με τη μικρότερη αδερφή της μητέρας μου Φωτεινή. Είχαν δύο μικρά παιδιά, την Πατρούλα και τον Τόμη. Το σπίτι τους, όπως τα περισσότερα σπίτια της Καρδίτσας τότε, ήταν κτισμένο με "πλιθιά" (πλίνθους). Μέχρι κάποιο ύψος, πάνω από το έδαφος είχε λιθοδομή. Όταν το ύψος του νερού ξεπέρασε τη λιθοδομή, υπήρχε κίνδυνος να "μουλιάσουν" τα πλιθιά και να επηρεασθεί άμεσα η στατική του σπιτιού. Αποφασίστηκε λοιπόν η εγκατάλειψη του σπιτιού. Απέναντι, υπήρχαν δημόσια κτίρια στέρεα και ασφαλή. Μας μετέφερε εκεί ο θεός Γιάννης στους ώμους του, διασχίζοντας ένα φαρδύ δρόμο που είχε μεταβληθεί σε ορμητικό ποτάμι. Από το κτίριο αυτό παρατηρούσαμε τα πλινθόκτιστα σπίτια που γκρεμίζονταν και τα έπιπλά τους να ταξιθεύουν πάνω στους δρόμους που είχαν μεταβληθεί σε ποτάμια.

Δεν θυμάμαι πόσο μείναμε στο καταφύγιό μας. Εκείνο που θυμάμαι είναι ότι, η πενταμελής οικογένειά μας βολεύτηκε στο ασφαλές διώροφο σπίτι του Αριστείδη Λέμα, μαζί με την εφταμελή οικογένειά του. Ο Αριστείδης Λέμας ήταν ο σύζυγος της άλλης αδερφής της μητέρας μου, της αλησμόνητης Χρυσούλας. Εκεί παραμείναμε μέχρι το Μάιο του 1941, όταν επιστρέψαμε στο πλημμυροπαθές σπίτι, αφού είχαν γίνει οι απαραίτητες επισκευές.

Το Πάσχα τις δεκαετίες 1940 - 1960 και τα "Σίγνα"

Συνέχεια από τη σελ. 1

Στη συνέχεια θα αναφερθώ στις μέρες **Κυριακή και Δευτέρα του Πάσχα**.

Αμέσως μετά το μεσημέρι της **Κυριακής** γινόταν η μεταφορά της εικόνας της Παναγίας από το **Μοναστήρι της Πέτρας (Κοίμηση της Θεοτόκου)** στο Καταφύγι. Στο Μοναστήρι γινόταν κάποια προσφορά από εκείνον πού ήθελε να μεταφέρει την εικόνα στο χωριό. Με την εικόνα στον ώμο και με παρέα συγγενικά και άλλα φιλικά πρόσωπα [κυρίως νέοι και παιδιά (αγόρια)], αναχωρούσε η συνοδεία για το χωριό ψάλλοντας το **"Χριστός Ανέστη"** και επαναλαμβάνοντάς το κάθε τόσο.

Η υποδοχή γινόταν στην επάνω δυτική είσοδο του χωριού, στη θέση **Μανώλη**, όπου, ήδη, ήταν συγκεντρωμένο όλο το χωριό με επικεφαλής τον Παπά και τους τοπικούς προύχοντες. Από εκεί η πομπή προχωρούσε προς την εκκλησία του χωριού (**Άγιος Νικόλαος**), όπου, στη συνέχεια, ψαλλόταν ο **Εσπερινός της Αγάπης**.

Τη Δευτέρα του Πάσχα και αμέσως μετά την πρωινή λειτουργία γινόταν η περιφορά της εικόνας της Παναγίας στο Χωριό και πάλι από κάποιον που πλειοδοτούσε. Αν υπήρχαν περισσότεροι πλειοδοτούντες, δεν τσακώνονταν. Πρόσφεραν και μοιράζονταν τη διαδρομή. Η περιφορά ακολουθούσε δρομολόγιο που αγκάλιαζε όλο το χωριό και σ' αυτή συμμετείχαν όλοι σχεδόν οι κάτοικοι με πρωτοστατούσες τις γυναίκες και τα κορίτσια που κρατούσαν στα χέρια τους τις εικόνες του σπιτιού τους. Την περιφορά αυτή την ονόμαζαν **"Σίγνα"**. Όσοι των συγχωριανών δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν την περιφορά συγκεντρώνονταν και πάλι στου Μανώλη για την υποδοχή. Από εκεί στην εκκλησία για την τελευταία δέηση....

Μετά ακολουθούσε η παράδοση της εικόνας στους **Σεκλιζιώτες (Καλλίθηρο)**, οι οποίοι έκαναν κι αυτοί τις ανάλογες προσφορές τους. Οι Σεκλιζιώτες με την εικόνα στον ώμο και με τα πόδια αναχωρούσαν για το χωριό τους.

Τις απογευματινές ώρες και των δυο ημερών, Κυριακής και Δευτέρας, γινόταν χορός στο κέντρο του χωριού και μπροστά στα υπάρχοντα τότε τρία γειτονικά μαγαζιά. Αν δεν υπήρχαν όργανα τραγουδούσαν με το στόμα όλα μας τα δημοτικά τραγούδια. Όλοι, μικροί και μεγάλοι, ήξεραν τα τραγούδια και όταν τα τραγουδούσαν όλοι μαζί υπήρχε μια μουσική πανδαισία. Χόρευαν πιασμένοι σε δυο σειρές. Στην εσωτερική πιάνονταν οι άντρες και στην εξωτερική οι γυναίκες. Εξωτερικά ακολουθούσαν τα πιτσιρίκια, είτε ανάμικτα είτε ξεχωριστά. Συμμετείχαν όλοι, ως χορευτές ή θεατές, και έτσι μάθαιναν τα τραγούδια, τον ρυθμό, τους χορούς και τα τσαλιμάκια (φιγούρες).

Για τις γυναίκες και τα κορίτσια αυτή η συγκέντρωση κάτω από τα ερευνητικά μάτια όλων, και κυρίως των αντρών, θα σήμαινε κάτι..., αν σκεφτεί κανείς ότι όλο τον άλλο χρόνο δεν εμφανίζονταν στο κέντρο του χωριού και ιδιαίτερα στην περιοχή των μαγαζιών. Φέρονταν, ωστόσο, άνετα, ωραία και κυριαρχικά σε κάποιο βαθμό.... Τί ομορφιά!!!!...Τί θεσπέσια κορμιά!!!!... Και τί όμορφο ντύσιμο!... Άλλαζε ο τόπος όλος. Η μονόχνοτη, καθημερινή παρουσία των αντρών στο κέντρο του χωριού και κατ' αποκλειστικότητα στα μαγαζιά, μέσα κι έξω, έσπαγε τη μονοτονία της με την εμφάνιση των τόσο περιποιημένων θηλυκών. Υπήρχε το χρώμα, η μυρουδιά, η αλλαγή. Αναστέναζε ο ντουινάς.

Δε θα ήθελα να παραλείψω και τα ακόλουθα που έπεφταν στην αντίληψη όλων, και που για τα παιδιά αποτελούσαν ένα κάποιο σημαντικό είδος διδαχής. Ένας άντρας πάει στην αρχή της σειράς για να σύρει τον χορό ως πρώτος. Κάποιος άλλος πολύ δικός του θα τον κρατούσε. Η γυναίκα στην πίσω σειρά των γυναικών που έπρεπε να σέρνει τον χορό ως πρώτη θα έπρεπε να είναι η γυναίκα ή η αρραβωνιαστικιά τού παραπάνω πρώτου άντρα. Τί γινόταν αν ο άντρας ήταν ελεύθερος; Παρακολουθούσαν τότε όλοι ποια θα ήταν η πρώτη ή ποια θα επιδίωκε να είναι η πρώτη, οπότε άλλοι καταλάβαιναν λίγα και άλλοι πιο πολλά.... Οι ματιές και τα πειράγματα έδιναν κι έπαιρναν. Ήταν μια ευκαιρία για κοινωνική συναναστροφή και ευρύτερη επικοινωνία.

Κατά τη διάρκεια του κάθε χορού όλο και κάποιος απ' έξω απ' τον χορό θα κέρναγε. Τότε ο μαγαζάτορας εμφανιζόταν με μια καράφα στο ένα χέρι και δυο ποτήρια στο άλλο και άρχιζε από τον πρώτο της εσωτερικής σειράς, της σειράς των αντρών. Συνήθως σερβίριζαν κρασί ή τσίπουρο. Στην πίσω σειρά των γυναικών πήγαινε δίσκος με λουκούμια. Τι παράπονο για τα πιτσιρίκια! Δεν τα υπολόγιζε κανένας;

Η εικόνα της Παναγίας του Μοναστηριού της Πέτρας θεωρείται θαυματουργή. Στη χάρη της αφιερώνονται οι παρακάτω στίχοι:

*Διψασμένα χώματα υποχωρούν στο πέρασμά **Σου**
στις δύσκολες στιγμές κοντά τους κράζουν να σταθείς.
Ψηλές κορφές γονυπετούν στο άκουσμά **Σου**.
Εσύ 'σαι η Πρώτη που Μπορείς να Συμπαρασταθείς.*

*Πόνος και φτώχεια απλώνουν δειλά το χέρι για ελπίδα.
Ικετεύουν και αναζητούν σημάδια κάποιας παρουσίας
στο δικό **Σου** το φως - μια ζωντανή πνοή-μια άλλη αχτίδα
στον ανηφορικό τον δρόμο τούτης της δοκιμασίας.*

Ο πονοκέφαλος

Συνέχεια από τη σελ. 1

ερώτηση η οποία πολλές φορές δεν έχει απάντηση. Τα θύματα δοκιμάζουν τούτο ή εκείνο το φάρμακο. Παίρνουν έτοιμα φάρμακα, καταπότια, σκόνες ή διάφορα υγρά, πάντοτε με την ελπίδα να βρουν ανακούφιση η οποία κάποτε δεν έρχεται καθόλου και κάποτε για λίγη ώρα.

Μπορεί να γραφτεί ένα βιβλίο για τον πονοκέφαλο. Τα κεφάλια όσο και αν φαίνονται μικρά, είναι μεγάλα πράγματα. Είναι τόσο πολυσύνθετα ώστε δεν μπορούμε να εξηγήσουμε τώρα, το κάθε πράγμα ξεχωριστά. Εξ άλλου όλα αυτά συνδέονται στενά με το νευρικό σύστημα, διότι τα νεύρα σαν τηλεφωνικά σύρματα διακλαδίζονται από κάθε σημείο του σώματος προς την σπονδυλική στήλη ή τον εγκέφαλο, ο οποίος είναι στο άνω άκρο της σπονδυλικής στήλης.

Η σπονδυλική στήλη και ο εγκέφαλος μοιάζουν σαν μεγάλο και πολυδαίδαλον τηλεφωνικό κέντρο. Οι πονοκέφαλοι πιθανόν να προέρχονται από τα μάτια, ή από πάθηση της μύτης, ή από ασθένεια των αυτιών. Μπορεί να οφείλουν την αιτίαν των σε χαλασμένα δόντια ή ακόμα και σε χαλασμένες αμυγδαλές. Η πολυφαγία και η δυσπεψία από τις οποίες προέρχονται στομαχικές διαταραξεις μπορεί να καταλήξουν σε σοβαρούς πονοκεφάλους.

Εάν λοιπόν θέλετε να απαλλαγείτε από τους πονοκεφάλους μη χάνετε τον καιρό σας με έτοιμα φάρμακα. Ανακαλύψετε την αιτίαν, η οποία τους προξενεί. Αφαιρώντας αυτήν (την αιτίαν) θα απαλλαγείτε αυτομάτως και από τους πονοκεφάλους.

Ο γιατρός θα σας δώσει τις κατάλληλες οδηγίες.

Του Ζαχαριά η βρύση

Εκεί στου βράχου τη σχισμή και δίπλα στο ποτάμι σταλιά - σταλιά μερόνυχτα τρέχει το νερό σαν δάκρυ.	Πολλοί περνάνε από 'κει κι'αγάπη δεν γυρεύουν τρέχει η αγάπη μυστικά, τρέχει και δε στερεύει.
Χορτάρια εκεί, πουλιά, και δέντρα δεν έχει να ποτίσει και τρέχει πάντα μυστικά και δεν στερεύει η βρύση.	Η βρύση αυτή είναι γνωστή σε όλο τον κοσμάκη, γιατί πηγαίνουν από 'κει, στον τάφο του Φλωράκη.
Μοιάζει η καρδιά μου τη σχισμή, κρυφή βρυσούλα έχει και σαν νερό σταλιά - σταλιά, γλυκιά η αγάπη τρέχει.	Πρόεδρε, σε παρακαλώ, βάλε εκεί δυο πάγκους να κάθονται οι περαστικοί και να σ' ευγνωμονούνε.

Τραγούδια του γάμου
Από το ομότιτλο βιβλίο της
Σούλας Τόσκα-Κάμπα

Α'
Απόψε στο σπιτάκι μου έχω χαρά μεγάλη.
Παντρεύω το παιδάκι μου, το παλυαγαπημένο
και κάλεσα τους φίλους μου κι όλους τους συγγενείς μου.
να τους πολυχρονίσουμε και να τους ευχηθούμε,
να γένουν καλά στέφανα, να γένουν στεριωμένα,
να ζήσουν χρόνους εκατό και ξάμηνα διακόσια,
να κάνουν γιους μαλάματα, τσιούμπρες μαργαριτάρια.

Β'
Φέρτε ράμμα από την Πόλη κι ένα αφόρετο βελόνι,
για να ράψω τα προικιά μου και τα ρούχα τα καλά μου.
Για ράψτε τα προικιά καλά, θα γύρουν ράχες και βουνά,
μην τα γελάσουν τα χωριά.
Για ράψτε τα προικιά καλά, θα παν μακριά στην Ξενιτιά,
μη μας γελάσει η πεθερά.
Ευχήσου με μανούλα μου τώρα στο σάκισμά μου,
τα ρούχα να φορώ με γειά.
Με την ευχή, παιδιάκι μου, και σύρε στο καλό σου,
τα ρούχα να φοράς με γειά.
Αργιθέα

Αφιέρωμα στο σχολείο και τους παλιούς δασκάλους μας

Οι Θεσσαλοί συνδύασαν την πολυπόθητη απελευθέρωση από τον τουρκικό ζυγό (1881) με την ανύψωση του μορφωτικού επιπέδου των παιδιών τους. Βλέποντας την πατρίδα τους να κατακλύζεται από Παλαιοελλαδίτες και Πελοποννή-

Τα σχολικά διδακτήρια

Κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας στη Θεσσαλία, δεν έχουμε σαφείς πληροφορίες, αν και πότε λειτούργησε σχολείο στο Ζωγλόπι, τα γεγονότα και οι χρονολογίες όμως, όπως θα δούμε στη συνέχεια, συντείνουν στην άποψη ότι τέτοιο σχολείο υπήρξε, τουλάχιστο κατά την ύστερη τουρκοκρατία.

Δημόσιο Δημοτικό Σχολείο στο Ζωγλόπι ιδρύθηκε το έτος 1882 με την υπ' αριθ. 12004/1882 απόφαση του Υπουργού Παιδείας (ΦΕΚ 159/1882)¹. Το σχολείο ήταν Μονοθέσιο (ένας δάσκαλος) και "Κοινό". "Κοινά" λέγονταν τα σχολεία που διέθεταν τέσσερις(4) τάξεις. Το 1903 το σχολείο προήχθη σε "Μονοθέσιο Πλήρες" (με έξι τάξεις), με απόφαση του Περιφερειακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης².

Ο Βασίλης Γ. Κίσσας γράφει ότι το Σχολείο, σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, στεγάστηκε σε μισθωμένο κτήριο, ιδιοκτησίας κάποιου Μητρούλη, το οποίο αργότερα αγόρασε ο Κωσταντής Γρυμπογιάννης και εν συνεχεία χρησιμοποιήθηκε ως αχυρώνας από το γιο του Μιχάλη³. Την ίδια πληροφορία έχει και ο Βασίλης Καραγιάννης, καθότι κάποιος από τους μεγαλύτερους αδελφούς του πατέρα του φοίτησαν σ' εκείνο το σχολείο.

Ακολουθώντας το σχολείο μεταστεγάστηκε σε οίκημα ιδιοκτησίας Γιαννάκη Καραγιάννη, που βρισκόταν, περίπου στη θέση του σημερινού διδακτηρίου, το οποίο περιήλθε στην κυριότητα της κοινότητας εξ ανταλλαγής με άλλο οίκημα και οικοπεδική έκταση⁴. Στο λεγόμενο "ΚΑΘΑΡΟΥ-ΠΟΛΗΤΗΡΙΟΝ" αναγράφεται: "Δια του παρόντος καθαρουπουλητηρίου επισημου εγγράφου δηλοποιούμεν οι υποφαινόμενοι, ό τε κυριαρχικός επίτροπος του Μητροπολίτου, ιερείς, μουχαροδημογέροντες και λοιποί χωριανοί Ζωγλοπίτες ότι σήμερα ευχαρίστως, κοινή τη γνώμη, απεφασίσαμεν και εκάναμεν αλλαγήν με τον Γιαννάκη Καραγιάννην τα σπίτια και του εδώσαμεν το κάτω μετόχι το οποίο

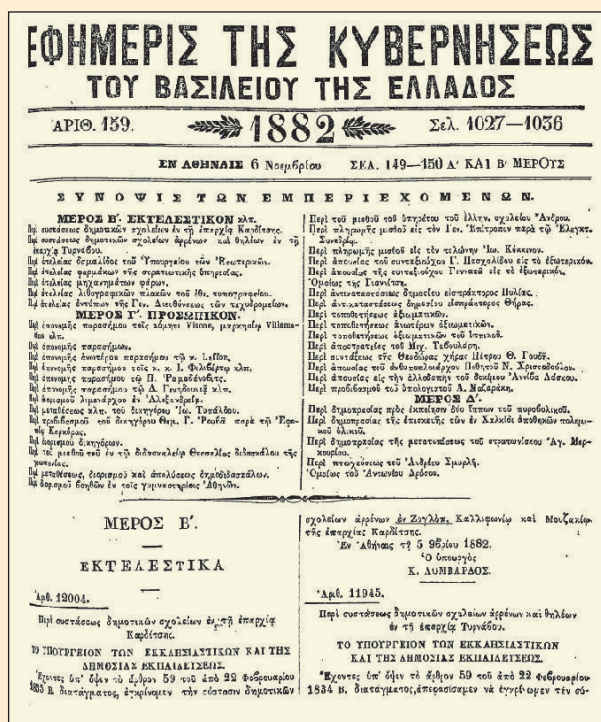
1882, δηλαδή 11 χρόνια αργότερα, να εγκαταστήθηκε σ' αυτό, και επομένως αβίαστα βγαίνει το συμπέρασμα ότι το κτίσμα του Μητρούλη-Γρυμπογιάννη πρέπει να χρησιμοποιήθηκε ως σχολείο επί τουρκοκρατίας.

Το διδακτήριο τύπου Συγγρού.
Και η μετεμφυλιακή επιγραφή: "Με συστηματική εργασία θα κάνουμε το χωριό μας καλλίτερο από πριν".

Εν πάση περιπτώσει, μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα, το σχολείο, που λειτουργούσε με ένα δάσκαλο και συγκέντρωνε 70-80 μαθητές, ήταν εγκατεστημένο στο πρώην σπίτι του Γιαννάκη Καραγιάννη, μέχρις ότου εκείνο κατεδαφίστηκε για να κτισθεί στη θέση του, περί το 1910, το μονοθέσιο διδακτήριο Συγγρού, το οποίο λειτούργησε μέχρι το 1960. Μέχρις ότου αποπερατωθεί το διδακτήριο Συγγρού, το σχολείο στεγαζόταν στον άνω όροφο του κοινοτικού κτιρίου, που ήταν στη θέση του σημερινού διοικητηρίου, αφού αυτό είχε μετασκευαστεί κατάλληλα.

Μετά την αποπεράτωση του διδακτηρίου Συγγρού, οπότε, με την προοδευτική αύξηση των μαθητών, το σχολείο προήχθη σε διθέσιο και στη συνέχεια σε τριθέσιο, ένα τμήμα στεγαζόταν στο διδακτήριο Συγγρού και τα υπόλοιπα στις δύο ανατολικές αίθουσες του άνω ορόφου του κοινοτικού κτιρίου. Το 1952 στο, παλαιό πλέον, διδακτήριο Συγγρού έγινε προσθήκη δύο αιθουσών. Μετά το 1960, το διδακτήριο Συγγρού κατεδαφίστηκε και στη θέση του προστέθηκε στις δύο υπάρχουσες και τρίτη αίθουσα, και το σχολείο έκτοτε λειτούργησε ως Τριθέσιο (τρεις δάσκαλοι) στο νέο διδακτήριο. Οι χρονολογίες που αναφέρονται δεν είναι απολύτως ακριβείς, διότι το αρχείο του σχολείου που διασώθηκε είναι ελλιπές και αρχίζει από το έτος 1899. Η συνέχεια

Η εφημερίδα της Κυβερνήσεως που αναφέρεται στην ίδρυση Δημοτικού Σχολείου στο Ζωγλόπι

σιους επιστήμονες, εκδήλωσαν ζωηρό ενδιαφέρον για την ίδρυση σχολείων και στα πιο μικρά χωριά, ενώ, όσοι είχαν οικονομική δυνατότητα και ευρύτερους ορίζοντες έστειλαν τα παιδιά τους να σπουδάσουν στα γυμνάσια γειτονικών πόλεων (Λαμία).

Το Ζωγλόπι-Ραχούλα συγκαταλέγεται στα χωριά που είχαν, αμέσως μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, καλές επιδόσεις στα Γράμματα. Μοναδικοί φορείς των Γραμμάτων, σε μια εποχή που ούτε διδακτήρια υπήρχαν, ούτε τα βιβλία ήταν προσίτα σε όλους, ούτε άλλα μορφωτικά μέσα, ήταν οι δάσκαλοι. Οι δάσκαλοι του τέλους του 19ου και του πρώτου τετάρτου του 20ου αιώνα δεν ανήκαν όλοι στην ίδια κατηγορία. Συγκεκριμένα, υπήρχαν τρεις κατηγορίες δασκάλων: οι πρωτοβάθμιοι, οι δευτεροβάθμιοι και οι τριτοβάθμιοι. Οι δύο πρώτες κατηγορίες σπούδαζαν στα τότε Διδασκαλεία και κατατάσσονταν, κατόπιν εξετάσεων, σε μια από τις δύο κατηγορίες. Οι δευτεροβάθμιοι είχαν δικαίωμα να μεταπηδήσουν στην πρώτη κατηγορία, πάλι, κατόπιν εξετάσεων. Στην τρίτη κατηγορία κατατάσσονταν οι απόφοιτοι των Υποδιδασκαλείων. Ανεξάρτητα από την κατηγορία στην οποία ανήκαν, οι δάσκαλοι του χωριού μας εργάζονταν με πολλή ευσυνειδησία και έδιναν στους μαθητές τους από το περίσσειμα της ψυχής τους. Οι μαθητές τους που έφυγαν κι εκείνοι από τη ζωή- όταν μιλούσαν για τους δασκάλους τους, εκφράζονταν με πολύ σεβασμό και αγάπη.

Το σχολείο του χωριού μας είχε την τύχη να υπηρετείται από φωτισμένους ντόπιους δασκάλους, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, που θα αναφέρουμε στη συνέχεια.

Το νέο τριθέσιο Δημοτικό Σχολείο

εχτίσαμεν επέρσι και μας έδωσεν δια μετόχι και **σχολείον** το σπίτι το οποίον είχε αγορασμένον από τον κ. Γ. Κουκουρίκον, αφού του εδώσαμεν και 1300 γρόσια... Εις ένδειξιν αποφαινόμεθα την 2αν Ιουνίου 1871. Ζωγλόπη...".

Ας πάρουμε τα γεγονότα με τη σειρά. Αφού το σπίτι του Γιαννάκη Καραγιάννη περιήλθε στην κυριότητα της κοινότητας (με ανταλλαγή) το 1871, για να χρησιμοποιηθεί ως "σχολείο", είναι φυσικό, το δημόσιο Δημοτικό Σχολείο, που ιδρύθηκε το

είναι γνωστή...

Σημειώσεις:

1. Γ.Δ. Κατσιούλας, "Ζ.Χ." φύλλο 94/2015
2. Β.Ν. Μαγόπουλος, "Ζ.Χ." φύλλο 37/2001
3. Β. Γ. Κίσσας, "Ζ. Χ." 10/1995
4. Γιάννη Δ. Καραγιάννη, ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΕΣ,

σελ. 14

συνέχεια στη σελ. 8

Πεζοπορία στις παρυφές του όρους Ίταμος από τον ΕΟΣΚ

Από τον καθαρισμό και τη σήμανση του μονοπατιού Ίταμος-Μαστρογιάννη και τις συχνές αναβάσεις που πραγματοποιεί στην περιοχή, πρέπει να συμπεράνουμε ότι ο ΕΟΣΚ έχει ερωτευτεί τον Ίταμο και όχι άδικα. Ο Ίταμος, με τα γραφικά μονοπάτια του, με τη μεγάλη βιοποικιλότητα και τις ομαλές διαδρομές του, προσφέρεται για χειμερινή και θερινή ανάβαση όχι μόνο σε έμπειρους ορειβάτες, αλλά και σε πρωτάρηδες κάθε ηλικίας. Δύο περίπου μήνες μετά την τελευταία ανάβαση του 2016, ο ΕΟΣΚ πραγματοποίησε την πρώτη ανάβασή του για το 2017, την Κυριακή 5 Φεβρουαρίου, όπως αναφέρεται στο οδοιπορικό που ακολουθεί. Τον συγχαίρουμε διότι, με τις πρωτοβουλίες που αναπτύσσει, τιμά και προβάλλει τον όμορφο τόπο μας.

Δημοσιεύουμε αυτούσιο το οδοιπορικό του ΕΟΣΚ:

"Τριάντα έξι μέλη και φίλοι του Ελληνικού Ορειβατικού Συλλόγου Καρδίτσας (ΕΟΣΚ), συγκεντρώθηκαν το πρωί της Κυριακής 5 Φλεβάρη, για να κάνουν πεζοπορία στην διαδρομή Ραχούλα-Παλιοζωγλόπι - Βρύση Ιτάμου, στις παρυφές του όρους Ίταμος των Αγράφων.

Το ξεκίνημα έγινε από την πλατεία της Ραχούλας, που υπήρξε έδρα του δήμου Ιτάμου από το 1883 μέχρι και το 1912. Εκεί μας περίμενε και ο Γιάννης Γριβέλας από το χωριό που συντάχθηκε μαζί μας και λίγο πριν τα τελευταία σπίτια του χωριού ακολουθούμε κατηφορικό τσιμεντόδρομο, που γρήγορα γίνεται χωματόδρομος, διασχίζουμε τσιμεντένια γέφυρα, περνάμε απέναντι στο ποτάμι και ανηφορίζουμε ήπια, έχοντας τη ροή του ποταμού Παλιοζωγλωπίτη στα αριστερά μας. Μετά από λίγο αφήνουμε τον χωματόδρομο και ακολουθούμε το μονοπάτι που κατηφορίζει αριστερά προς το ποτάμι και συναντάμε το παλιό μονοπάτι, που σύνδεε το Παλιοζωγλόπι με τη Ραχούλα.

Το μονοπάτι δυστυχώς διατηρεί σε πολύ λίγα σημεία στην αρχική του πλακόστρωτη μορφή και τραβερσάρει ομαλά στη δεξιά όχθη του ποταμού. Σε δύο σημεία του κόβεται από τη σημερινή χάραξη του ασφαλτόδρομου και λίγο πιο πάνω, στην περιοχή "Χτίσματα", περνάει απέναντι από το ποτάμι πάνω από ένα μονότοξο πέτρινο γεφύρι, που χρονολογείται από την εποχή του Αλή Πασά και συνεχίζει στην αριστερή όχθη μέχρι την εκκλησία της Αγίας Παρασκευής. Εδώ βρίσκουμε το πρώτο χιόνι και συνεχίζουμε μέχρι την εκκλησία της Παναγίας όπου κάνουμε ολιγόωρη στάση για ξεκούραση. Είναι περιτριγυρισμένη από αιωνόβια πλατάνια και ο επισκέπτης δροσίζεται από τα νερά της βρύσης "Σταύραινας", που κελαρύζουν λίγο πιο πάνω. Λίγο πριν τον οικισμό περνάμε στην απέναντι πλαγιά και ακολουθώντας ανηφορική πορεία μέσα σε πυκνό μικτό δάσος όπου κυριαρχεί το έλατο, πιάνουμε το διάσελο, ενώ ήδη το χιόνι αρχίζει να μας δυσκολεύει.

Από κει ανεβαίνουμε στην ράχη, σε σκιερό μονοπάτι, και απολαμβάνουμε την θέα που όσο ανεβαίνουμε μας αποκαλύπτεται, μέχρι που φτάνουμε στην κορυφή Νεράϊδα, στα 1090 μέτρα υψόμετρο και απολαμβάνουμε την πανοραμική θέα στις χιονισμένες κορυφές των Αγράφων. Εδώ κάνουμε στάση για ξεκούραση, φωτογραφίες και ανασύνταξη της ομάδας και αρχίζει η γλυκιά κατηφόρα μέχρι τον τελικό προορισμό, μετά από πέντε απολαυστικές ώρες πεζοπορίας, στην ιστορική βρύση Ιτάμου, ενώ το χιόνι ήδη έχει φτάσει στο μισό μέτρο και συνεχίζουμε μέχρι τον κεντρικό δρόμο όπου μας περιμένει το λεωφορείο και από κει σε ταβέρνα της Καστανιάς, όπου ακολούθησε το καθιερωμένο τσιμπούσι!

Η διαδρομή με κωδικό Ζ8, κέντρισε το ενδιαφέρον του ΕΟΣΚ περίπου πέντε χρόνια νωρίτερα. Από τότε υπήρξαν αρκετές επισκέψεις μελών που αθόρυβα και με προσωπική εργασία καθάρισαν και σηματοδότησαν το μονοπάτι, ενώ από την Βρύση Ιτάμου είναι δυνατή η ανάβαση στις κορυφές του Ιτάμου (1489 και 1504μ.) και στη συνέχεια μέχρι τον Αμάραντο μέσω του σηματοδοτημένου μονοπατιού Ζ7.

Επόμενες δράσεις του ΕΟΣΚ είναι το επόμενο Σάββατο 11 Φλεβάρη, με επίσκεψη στο σπίτι-ατελιέ του ζωγράφου, αλλά και πεζοπόρου και σκιέρ, Δημήτρη Γιολδάση και στην συνέχεια στην Δημοτική πινακοθήκη, ενώ το βράδυ θα γίνει εύκολη νυχτερινή πεζοπορία με πανσέληνο στους λόφους της Μητρόπολης. Για περισσότερες πληροφορίες στα τηλέφωνα 6977394752 και 6973695595."

Δάσκαλοι του Δημοτικού Σχολείου Ζωγλοπίου-Ραχούλας

Νικόλαος Ρεντίνας. Δεν είναι γνωστό ποιοι δάσκαλοι υπηρέτησαν στο Δημοτικό Σχολείο Ζωγλοπίου από το 1882 (έτος ιδρύσεώς του), τουλάχιστο μέχρι την έλευση του Νίκου Ρεντίντα, η οποία δεν μπορεί να έγινε πριν από το 1885-1887 (το 1887 ο Ρεντίντας ήταν 20 ετών). Πάντως, κατά το κενό μεσοδιάστημα κανένας από τους γνωστούς Ζωγλοπύτες δασκάλους δεν είχε την ανάλογη για την περίπτωση ηλικία (τουλάχιστο 18- 20 ετών). Έτσι, δεχόμαστε ότι πρώτος γνωστός δάσκαλος του Δημοτικού Σχολείου

Ο Νίκος Ρεντίντας με μαθητές του

Ζωγλοπίου είναι ο Νίκος Ρεντίντας (έτος γεννήσεως 1867). Ο Ρεντίντας ήταν πρωτοβάθμιος δάσκαλος, απόφοιτος του νεοϊδρυθέντος τότε Διδασκαλείου Λαρίσης. Το 1898 ο Ρεντίντας έκαμε αμοιβαία μετάθεση με το δάσκαλο Παύλο Τζωαννόπουλο και μετατέθηκε στην Καστανιά, ενώ ο Τζωαννόπουλος ήλθε στο Ζωγλόπι. Λόγος της αμοιβαίας μετάθεσης ήταν ότι ο μεν Ρεντίντας παντρεύτηκε Καστανιώτισσα, ο δε Τζωαννόπουλος τη θυγατέρα του Καραγιάννη από το Ζωγλόπι. Σε σύντομο σχετικά χρονικό διάστημα ο Ρεντίντας μετατέθηκε σε σχολεία της Καρδίτσας, όπου το 1928 στην εφημερίδα της Καρδίτσας "ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΦΩΝΗ" δημοσιεύονται σε τρεις συνέχειες τα πρακτικά πολυήμερου εκπαιδευτικού συνεδρίου, το οποίο οργάνωσε και δίδαξε ο ίδιος. Λέγεται ότι τα πλατάνια της πλατείας της Ραχούλας φυτεύτηκαν από τον Ρεντίντα και τους μαθητές του.

Παύλος Τζωαννόπουλος (έτος γεννήσεως 1853). Ο Τζωαννόπουλος καταγόταν από τη Ζαγορά του Πηλίου και, όπως αναφέρουμε παραπάνω, ήλθε στο Ζωγλόπι με αμοιβαία μετάθεση, αφού έγινε γαμπρός του Καραγιάννη. Στο μαθητολόγιο του σχολείου Ζωγλοπίου υπογράφει ως διευθυντής μέχρι το σχολικό έτος 1902-1903.

Δημήτριος Αθαν. Καραγιάννης (έτος γεννήσεως 1882). Τον Παύλο Τζωαννόπουλο διαδέχτηκε στο σχολείο Ζωγλοπίου ο Δημήτριος Καραγιάννης, ο οποίος υπογράφει στο Μαθητολόγιο μέχρι το σχολικό έτος 1906-1907. Με μια ενδιάμεση διακοπή, που αντικαθίσταται από τον Γεώργιο Παπαδημητρίου, επανέρχεται από το σχολικό έτος 1912-1913, διότι ο Παπαδημητρίου στρατεύεται. Ο Καραγιάννης υπηρέτησε εν συνεχεία και σε άλλα σχολεία, μεταξύ των οποίων στο Ρούσο και στην Καρδίτσα. Είναι πατέρας του γιατρού Αθανασίου Καραγιάννη και του μηχανικού Αλέκου Καραγιάννη.

Γεώργιος Βασιλείου Παπαδημητρίου (έτος γεννήσεως 1884). Ο Γεώργιος Παπαδημητρίου υπηρέτησε, με ενδιάμεσες διακοπές, πολλά χρόνια στο Δημοτικό Σχολείο Ζωγλοπίου και ήταν δάσκαλος όλων σχεδόν των πατέρων και παππούδων μας, οι οποίοι είχαν γευτεί και την τσουχτερή βέργα του. Ήταν πρωτοβάθμιος δάσκαλος με πολλές γνώσεις, αλλά και πολύ αυστηρών αρχών. Στα γεράματά του που

Γεώργιος Β. Παπαδημητρίου

Αφιέρωμα στο σχολείο και τους παλιούς δασκάλους μας

συνέχεια από τη σελ. 6

παραθέριζε στο σπίτι του στο Παλιοζωγλόπι, νεοσσός δάσκαλος εγώ, τον ρώτησα αν ήταν τόσο αυστηρός, όσο έλεγαν οι χωριανοί. Μου απάντησε, πως, με 150 ατίθασα παιδιά και, όταν έχεις να διδάξεις σε έξι τάξεις, μέχρι αρχαία ελληνικά, αν δεν ήσουν αυστηρός, δεν μπορούσες να σταθείς στην τάξη. Και φαίνεται πως είχε δίκιο. Ο Παπαδημητρίου υπηρέτησε πολλά χρόνια και σε σχολεία της Καρδίτσας.

Βασίλειος Νάκος (έτος γεννήσεως 1880). Υποδιδάσκαλος, απόφοιτος του Υποδιδασκαλείου Σοφάδων, του έτους 1900. Υπηρέτησε σε σχολεία του Δήμου Ιτάμου και στο Δημοτικό Σχολείο Ραχούλας, περί το τέλος της σταδιοδρομίας του, μαζί με τον γαμπρό του Ευάγγελο Τζωαννόπουλο. Ο Νάκος ήταν και άριστος πρακτικός γιατρός.

Βασίλειος Νάκος

Μιχάλης Μήτρας (έτος γεννήσεως 1875). Επίσης υποδιδάσκαλος, απόφοιτος του Υποδιδασκαλείου Σοφάδων, του 1900. Μεταξύ άλλων χωριών, όπως Μαστρογιάννη, Καταφύγι κ.ά., υπηρέτησε, περί το τέλος της σταδιοδρομίας του, και στο Δημοτικό Σχολείο Ραχούλας, με διευθυντή τον Ευάγγελο Τζωαννόπουλο.

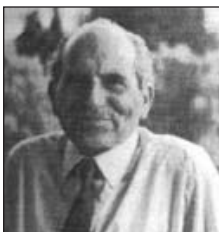

Μιχάλης Μήτρας

Ο Πρωτοβάθμιος δάσκαλος Βασίλειος Καραγιάννης

Οι παραπάνω αποτελούν την πρώτη -θα λέγαμε- σειρά δασκάλων του Ζωγλοπιού, που αποδεδειγμένα υπηρέτησαν στο σχολείο του χωριού. Υπάρχουν ακόμη και κάποιοι χωριανοί δάσκαλοι, όπως ο **Βασίλειος Καραγιάννης** (έτος γεννήσεως 1876), ο **Στέφανος Γρυμπογιάννης** (έτος γεννήσεως 1873), ο **Γεώργιος (Γούλας) Παπαστέργιος** (έτος γεννήσεως 1881) και **Θωμάς Παπαδάκος** (παπα-Θωμάς), έτος γεννήσεως 1884, και από τους νεότερους ο **Κώστας Ντίνος** (έτος γεννήσεως 1911), για τους οποίους δεν γνωρίζουμε αν και πότε υπηρέτησαν στο Δημοτικό Σχολείο Ζωγλοπίου. Εκτός από τους παραπάνω συγχωριανούς δασκάλους που αναφέρουμε, στο Δ.Σ. Ραχούλας δίδαξαν και μερικοί ξενομερίτες δάσκαλοι καθώς και μια πρόσφυγας δασκάλα, ονόματι Δαμασκηνού, για τους οποίους δεν έχουν συγκρατηθεί ούτε τα ονόματά τους.

Κώστας Ντίνος

Η νεότερη γενιά

Ευάγγελος Παύλου Τζωαννόπουλος (έτος γεννήσεως 1898). Είναι ο μακροβιότερος δάσκαλος του Δημοτικού Σχολείου Ραχούλας. Υπηρέτησε σ' αυτό από το 1924 μέχρι το 1947, με μικρά ενδιάμεσα διαστήματα απουσίας. Ο Βαγγέλης Τζωαννόπουλος είναι ο πρώτος Ραχουλιώτης δάσκαλος που μετεκπαιδεύτηκε στο Πανεπιστήμιο και υπηρέτησε ως αναπληρωτής επιθεωρητής. Υπήρξε υπόδειγμα δασκάλου από κάθε άποψη και όσοι υπήρξαμε

Ευάγγελος Π. Τζωαννόπουλος

μαθητές του, τον θυμόμαστε με ευγνωμοσύνη. Ο γράφων, κατ' επανάληψη, αρθρογράφησε στα "Ζωγλοπίτικα Χρονικά", εκθειάζοντας τα πεπραγμένα του στο Δημοτικό σχολείο Ραχούλας.

Αρετή Χρήστου Γρυμπογιάννη. Υπηρέτησε επί πολλά χρόνια στην Καστανιά και εν συνεχεία στο Δ.Σ. Ραχούλας προπολεμικά, καθ' όλο το διάστημα της Κατοχής και μετά τον πόλεμο, τα περισσότερα χρόνια με διευθυντή τον Ευάγγελο Τζωαννόπουλο και παραιτήθηκε από την υπηρεσία περί το 1955.

Αρετή Χρ. Γρυμπογιάννη

Αγαθή Γρυμπογιάννη. Και η Αγαθή υπηρέτησε επί πολλά χρόνια στο Δ.Σ.Ραχούλας, με τον Φώτη Φυτισλή και τον Κώστα Τζωαννόπουλο, μέχρι τη συνταξιοδότησή της.

Αγαθή Γρυμπογιάννη

Βασίλης Σ. Παπασωτηρίου.

Ο Βασίλης Παπασωτηρίου υπηρέτησε ως δάσκαλος πολλά χρόνια στο Δημοτικό Σχολείο Αγίου Θεοδώρου και στο 5ο Καρδίτσας. Στο Δ.Σ. Ραχούλας υπηρέτησε κατά το διάστημα της Κατοχής.

Βασίλης Σ. Παπασωτηρίου

Δημήτριος Μιχ. Μήτρας.

Υπηρέτησε στο Δ.Σ. Ραχούλας το σχολικό έτος 1950-51 και στη συνέχεια τοποθετήθηκε στο Δημοτικό Σχολείο Κουτσούρου.

Δημήτριος Μ. Μήτρας

Φώτης Φυτισλής. Καταγόταν από τη Σέκλιζα και υπηρέτησε στο Δ.Σ. Ραχούλας, μετά τον Μήτρα.

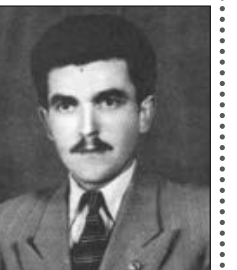
Κων/νος Παύλου Τζωαννόπουλος. Τοποθετήθηκε στο Δ.Σ.Ραχούλας, μετά από τον Φυτισλή και υπηρέτησε σ' αυτό αρκετά χρόνια.

Κων/νος Τζωαννόπουλος

Δημήτριος Ευθ. Θεάκος. Επί ένα χρονικό διάστημα, μετά τον επαναπατρισμό του χωριού (1949-1950), υπηρέτησε στο σχολείο της Ραχούλας, ως κοινοτικός δάσκαλος, και ο Δημήτριος Θεάκος.

Γεώργιος Ντόλκερας, Παρασκευή Καραγιάννη, Θάλεια Λεονταράκη. Ήταν οι τελευταίοι δάσκαλοι, επί των ημερών των οποίων το Δημοτικό Σχολείο Ραχούλας λειτούργησε ως τριθέσιο, με ικανό αριθμό μαθητών. Τα επόμενα χρόνια ο αριθμός των μαθητών βαίνει συνεχώς μειούμενος και το σχολείο λειτουργεί ως διθέσιο και, εν συνεχεία ως μονοθέσιο, μέχρις ότου, οι ελάχιστοι μαθητές που απόμειναν μεταφέρονται στο γειτονικό Καλλίθηρο, το οποίο διαθέτει 6/θέσιο Δημοτικό Σχολείο.

Γεώργιος Ντόλκερας

Σήμερα, προκαλεί θλίψη η θέα του κλειστού Δημοτικού Σχολείου Ραχούλας, στο οποίο, το πάλαι ποτέ, δίδαξαν οι άριστοι των ομοχώριων δασκάλων και φοίτησαν γενεές και γενεές Ραχουλιωτών.

Λάμπρος Γριβέλλας

Προσέχουμε την υγεία μας

Εθνικός Διατροφικός Οδηγός

Ο Εθνικός Διατροφικός Οδηγός ανήκει στο επιχειρησιακό πρόγραμμα "Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού 2007-2013" της Ε.Ε. και φορέας λειτουργίας του είναι το Υπουργείο Υγείας. Από τα διατροφικά θέματα που περιλαμβάνει επιλέξαμε γι’ αυτό το άρθρο τα "πρόσθετα" των γευμάτων: αλάτι και νερό.

1. Αλάτι

Το αλάτι αποτελείται από νάτριο (Na) και χλώριο (Cl). Το αλάτι του εμπορίου, λόγω του εμπλουτισμού του, είναι η κυριότερη πηγή πρόσληψης ιωδίου. Το νάτριο, εκτός από το επιτραπέζιο αλάτι, βρίσκεται και σε άλλα τρόφιμα. Το νάτριο συμβάλλει στη σωστή λειτουργία του μυικού και του νευρικού συστήματος, ενώ βοηθά στη ρύθμιση των υγρών του σώματος και της αρτηριακής πίεσης. Ο οργανισμός μας χρειάζεται μόνο μια μικρή ποσότητα νατρίου για να είναι υγιής. Αντίθετα η κατανάλωση μεγάλης ποσότητας νατρίου αυξάνει τον κίνδυνο εμφάνισης υπέρτασης και καρδιαγγειακών νοσημάτων. Παράλληλα, είναι πιθανό να σχετίζεται με την εμφάνιση καρκίνου του στομάχου.

Σύσταση

Περιορίστε την πρόσληψη αλατιού και προϊόντων που το περιέχουν. Καταναλώνετε λιγότερο από 5 γραμμάρια την ημέρα (πέντε γραμμάρια ισοδυναμούν με ένα κουταλάκι του γλυκού αλάτι).

Προσοχή. Η σύσταση αυτή ισχύει για υγιείς ενήλικες. Άτομα με διαγνωσμένη υπέρταση, νεφρική νόσο και άλλα χρόνια νοσήματα θα πρέπει να συμβουλευούνται το γιατρό τους.

Αντί για αλάτι

Για την ενίσχυση της γεύσης των φαγητών, αντί για αλάτι μπορείτε να χρησιμοποιείτε μυρωδικά ή μπαχαρικά, όπως: ρίγανη, δενδρολίβανο, βασιλικό, δυόσμο, δάφνη, θυμάρι, αποξηραμένο σέλινο, πιπέρι, μοσχοκάρυδο, κύμινο κ. ά. Επί πλέον χρησιμοποιείτε λεμόνι, ξίδι, σκόρδο, κρεμμύδι κ. ά.

Αποφεύγετε

Την αλατιέρα στο τραπέζι, την κατανάλωση λαχανικών σε άλμη(τουρσιά), κονσερβοποιημένων, επεξεργασμένων και παστών κρεάτων ή ψαριών και αλαντικών.

2. Νερό

Η καθημερινή πρόσληψη της απαραίτητης για τον οργανισμό ποσότητας νερού και υγρών έχει ιδιαίτερη σημασία για την υγεία. Το νερό αποτελεί το κυριότερο συστατικό του ανθρώπινου σώματος, αντιστοιχώντας περίπου στο 60% του σωματικού βάρους. Συμμετέχει σε όλες σχεδόν τις λειτουργίες του οργανισμού και είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τη ρύθμιση της θερμοκρασίας του. Περιέχει ανόργανα στοιχεία, όπως μαγνήσιο και ασβέστιο. Για την ομαλή λειτουργία του οργανισμού, η πρόσληψη υγρών θα πρέπει να καλύπτει τουλάχιστον τις απώλειες. Η ανεπαρκής πρόσληψη υγρών προκαλεί αφυδάτωση, η οποία μπορεί να οδηγήσει σε μείωση της φυσικής αντοχής και της νοητικής λειτουργίας (π.χ. δυσκολία στη συγκέντρωση)

Σύσταση

Καταναλώνετε 8-10 ποτήρια υγρών (2-2,5 λίτρα) την ημέρα. Από αυτά, φροντίστε τουλάχιστο τα 6-8 ποτήρια να είναι νερό(ένα ποτήρι= 250 γραμμάρια). Να θυμάστε ότι το σύνολο των υγρών που χρειάζεστε εξαρτάται από τη θερμοκρασία του περιβάλλοντος και από το επίπεδο της σωματικής δραστηριότητας. Εάν βρίσκεστε σε θερμό περιβάλλον ή ασκείστε έντονα, καταναλώνετε περισσότερο νερό.

Χρήσιμες συμβουλές

- 1) Προτιμάτε το νερό της βρύσης. Το εμφιαλωμένο νερό ενδείκνυται μόνο στις περιπτώσεις που το νερό της βρύσης δεν είναι ασφαλές ή διαθέσιμο.
- 2) Μπορείτε να συμπληρώνετε τις ημερήσιες ανάγκες σας σε νερό και με άλλα υγρά, όπως γάλα, τσάι, χαμομήλι, φασκόμηλο, καφέ κ.ά.
- 3) Συνιστάται να μην καταναλώνετε περισσότερο από 400 γραμμάρια καφέ την ημέρα, π.χ. 3-4 φλιτζάνια καφέ (καφές φίλτρου).
- 4) Προτιμάτε το νερό και αποφεύγετε τα ποτά και τα ροφήματα που περιέχουν προστιθέμενα σάκχαρα, όπως αναψυκτικά με ζάχαρη, χυμούς φρούτων κλπ.
- 5) Έχετε μαζί σας πρακτικές συσκευασίες με νερό, όταν βρίσκεστε εκτός σπιτιού, π.χ. χώρος εργασίας, σχολεία, ταξίδια κλπ.
- 6) Για να μην ξεχνάτε να πίνετε νερό, έχετε πάντα πάνω στο τραπέζι, στο γραφείο κλπ. νερό.

ΑΣΤΕΡΑΣ ΡΑΧΟΥΛΑΣ

Μ’ αυτή την επωνυμία παρουσιάζεται τελευταία μια τηλεοπτική σειρά σε κάποιο κανάλι και μας έβαλε σε μπελάδες. Κάποιοι μας τηλεφώνησαν:

-Μπράβο σας, αφού καταφέρνετε να έχετε τέτοια ποδοσφαιρική ομάδα από το 1958!

Μάταια, προσπαθήσαμε να τους εξηγήσουμε ότι δεν πρόκειται για ποδοσφαιρική ομάδα, αλλά για τηλεοπτική σειρά.

-Ε, δεν είναι ανάγκη να είστε και τόσο μετρίοφρονες! μας είπαν.

Με την ευκαιρία, για να βοηθήσουμε τη μνήμη μας οι παλαιότεροι, και προπαντός για να μάθουν οι νεότεροι, παρουσιάζουμε τις ποδοσφαιρικές ομάδες -αν μπορούμε να τις ονομάσουμε έτσι- της Ραχούλας, κατά καιρούς.

Α.Ο. ΡΑΧΟΥΛΑΣ

Η ομάδα εκείνη συγκροτήθηκε από τους τότε μαθητές Γυμνασίου, περί το 1950, και χρησιμοποιούσε ως γήπεδο το "Παλέρμο" της Καρδίτσας, που τότε ήταν ένα ξέφραγο λιβάδι, όπου συγκεντρωνόταν η καρδιτιστική γελαδαριά! Ήταν η "ομάδα των ξυπόλητων", όπως δείχνει και η σπάνια φωτογραφία που διασώθηκε στο αρχείο μου. Παίζαμε με τις ομάδες αντίστοιχων χωριών και η στολή μας ήταν λευκό φανελάκι -αν υπήρχε- και το μαύρο παντελονάκι της γυμναστικής. Από παπούτσια, φορούσαμε ό,τι παλιό βρίσκαμε- συνήθως καουτσούκια- αλλά και ξυπόλητοι! Τη μπάλα την αγοράζαμε με ρεφενέ.

Στη φωτογραφία διακρίνονται: όρθιοι από αριστερά, Φώτης Κωστάκος, Τάσιος Κουντουράς, Θωμάς Μπέλλος, Λάμπρος Γριβέλλας και Θωμάς Κωστάκος. Καθιστοί, Βαγγέλης Ζαχαρής, Τάσιος Τσιάκης και Γιάννης Σουλιώτης. Υπήρχαν και άλλοι, που εκείνη τη μέρα απουσίαζαν. Δυστυχώς, από τους οχτώ της φωτογραφίας βρίσκονται στη ζωή μόνο τρεις.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΗΧΩ ΡΑΧΟΥΛΑΣ

Είναι η ομάδα της νεότερης γενιάς, συγκροτήθηκε από νέους του χωριού και λειτούργησε περί τη δεκαετία του 1980. Τα μέλη της, όπως τα δείχνει η φωτογραφία, είναι:

Όρθιοι από αριστερά: Φώτης Κωτσιαρίδης, Βασίλης Κωτσιαρίδης, Χρήστος Κομπούρας, Γαμπρός (ψευδώνυμο), Θωμάς Κελεπούρης, Γρηγόρης Κελεπούρης, Κώστας Βασιλάκος. Καθιστοί: Θανάσης Π. Γριβέλλας, Παναγιώτης Τσιότρας, Κώστας Χαραλαμπίκος, Αναστάσιος Κωτσιαρίδης, Βαγγέλης Φέτσιος, Κώστας Βασιλάκος.

Χαρακτηριστικό εκείνης της ομάδας είναι ότι όλα τα μέλη της είχαν ψευδώνυμα (παρτσούκλια) και αντιμετώπιζαν τόσο τις νίκες όσο και τις ήττες τους με πολύ χιούμορ και αλληλοπειράγματα.

Λ.Γ.

ΟΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Του κουμπάρου τ’ άχερα

Ένας αγωγιάτης νυχτώθηκε όξω με το ζο του μια χειμωνιάτικη νύχτα, και πήγε να ψοφήσει από το κρύο το πολύ και το χιόνι. Έτσι, κατακοιμένος και πεινασμένος έφτασε και στο σπίτι ενός κουμπάρου του. Εχτύπησε, του άνοιξαν, του έδωσαν να φάγει, να ξεσταθεί και τον συνέφεραν, έβαλαν και στο μουλάρι του άχερο.

Το πρωί που σηκώθη ο νοικοκύρης, βλέπει πως ήταν φευγάτος ο κουμπάρος και το μουλάρι του. Κοιτάζει και στ’ αχούρι και βλέπει πως ήταν κλεμμένο όλο τ’ άχερό του. Δεν υποπτεύθηκε καθόλου τον κουμπάρο του, παρά αναγκάστηκε να καβαλικέψει το ζο του, και ξεκίνησε μ’ όλη τη βαρυχειμωνιά να πάει στη χώρα για να φέρει άχερο για το ζο και ψωμί για τα παιδιά του. Αλλά στο δρόμο έπεσαν απάνω του λύκοι και του 'φαγαν τ’ άλογο, κι αυτός μόλις κατόρθωσε να γλιτώσει με την ψυχή στα δόντια.

Έφτασε στη χώρα, πήρε ψωμί, αλλ’ άργησε να γυρίσει στο σπίτι του και ηύρε ένα από τα παιδάκια του, το μικρότερο, πεθαμένο από την πείνα. Στην απελπισία του, είπε:

- Δεν είναι Θεός να μου δείξει τον κλέφτη, να πάρω το δίκιο μου;

Τότες εβγήκε ο ήλιος κι έλιωσε το χιόνι, και φάνει στο δρόμο διασκορπισμένο τ’ άχερο που εχυνότανε από τα σακιά που είχε πάρει ο κλέφτης. Αρπάζει εκείνος ένα μπαλτά, παίρνει τον τορό με τ’ άχερα, και τον έβγαλε στου κουμπάρου του το σπίτι. Γιατί αυτός είχε κλεψει τ’ άχερο. Του δίνει μια με το μπαλτά και τον σκοτώνει.

Από τότες έμεινε στον ουρανό ο δρόμος με τ’ άχερα και τον λένε γι’ αυτό "του κουμπάρου τ’ άχερα".

Παροιμίες του τόπου μας

Τις μέρες του μεγάλου χιονιά που μας έκλεισε στα σπίτια το Γενάρη του 2017, σκαλίζοντας το αρχείο μου, βρήκα ένα φυλλάδιο από εκείνα που έστειλε, κατά καιρούς, ο μακαρίτης **Γιάννης Κατσιούλας**, με θέματα για την εφημερίδα. Μεταξύ άλλων περιλαμβάνονται και μερικές παροιμίες, που μπορεί να είναι γνωστές στους παλαιότερους, αξίζει όμως να τις δημοσιεύσουμε για χάρη της νεότερης γενιάς.

- 1. Άμα σκοντάψει τ' άλογο, τύφλα του λένε όλοι.**
(Όταν σε βρει μια ατυχία, κανένας δεν σε δικαιώνει)
- 2. Έχασε τ' αβγά και τα καλάθια.**
(Τα έχασε όλα)
- 3. Αυτός είναι ξουράφι Κερπενησιώτικο!**
(Έχει κοφτερό μυαλό, σαν τα φημισμένα κερπενησιώτικα ξουράφια. Ισχυρίζονταν ότι ξυρίζονταν χωρίς σαπουνάδα!)
- 4. Όποιος φυλάει τα ρούχα του, έχει τα μισά.**
(Αν παίρνεις τις προφυλάξεις σου, τουλάχιστο δεν θα τα χάσεις όλα)
- 5. Βάλανε το λύκο τσοπάνο στα πρόβατα.**
(Όταν τοποθετούν σε μια θέση τον πιο ακατάλληλο)
- 6. Πέθαναν τα παιδιά του μυλωνά από τη δίψα.**
(Για τους πολύ τεμπέληδες)
- 7. Θ' αφήσουμε το γάμο, να πάμε για παλιούρια.**
(Αφήνουμε τα ευχάριστα και ασχολούμαστε με τα δυσάρεστα)
- 8. Άλλος κρατούσε την κανίστρα κι άλλος έτρωγε τα σιμίτια.**
(Άλλος κοπιάζει κι άλλος απολαμβάνει τους κόπους του)
- 9. Το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται.**
(Όποιος κάνει τον έξυπνο γρήγορα αποκαλύπτεται)
- 10. Κάθεται σαν βρεγμένη γάτα.**
(Ο ένοχος παριστάνει τον μισοκακόμοιρο)
- 11. Δεν γνωρίζει το σκυλί τον αφέντη του.**
(Μεγάλη ακαταστασία)
- 12. Έξω απ' το χορό πολλά τραγούδια λέμε.**
(Εύκολα κατακρίνουμε κάποιον, όταν δεν έχουμε ευθύνη)
- 13. Έβαλαν τον τρελό να βγάλει το φίδι από την τρύπα.**
(Όταν αναθέτουν την πιο δύσκολη δουλειά στον πιο ...ριψοκίνδυνο)
- 14. Η γριά το μεσοχείμνο ξυλάγκουρο γυρεύει.**
(Όταν γυρεύουμε κάτι εκτός χρόνου και τόπου)
- 15. Πίσω έχει η αγλάδα την ουρά.**
(Στο τέλος κρίνεται το έργο μας)
- 16. Τσάμπα ξίδι, γλυκό σα μέλι.**
(Και το πιο ευτελές πράγμα φαίνεται πολύτιμο, όταν είναι τσάμπα)
- 17. Έκαψα τη γούνα μου, να μη με τρών' οι ψύλλοι.**
(Όταν θυσιάζουμε κάτι σπουδαίο για χάρη ασήμαντου κέρδους)
- 18. Κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρει.**
(Καλύτερα λίγα και σίγουρα παρά πολλά και αμφίβολα)
- 19. Μη φυτρώνεις εκεί που δεν σε σπέρνουν.**
(Μην ασχολείσαι ακάλεστος με ξένες υποθέσεις)
- 20. Μέχρι να κουνήσει το ένα πόδι, βρομάει το άλλο.**
(Για τους βραδυκίνητους και αργόσχολους)
Για την αντιγραφή και τις ερμηνευτικές σημειώσεις:
Λάμπρος Γριβέλλας
ΣΗΜ: Ο Γιάννης Αποστόλου Κατσιούλας έφυγε από τη ζωή στις 28/7/2010

Τρειςπραματευτάδες Χιώτες παρουσιάστηκαν στον Όθωνα το βασιλιά. Αφού είπανε τόνα και τ' άλλο, πράματα γενικά που συνηθίζονται στην πρώτη γνωριμία, ο βασιλιάς ρωτάει τον ένα από τους τρεις Χιώτες, μ' εκείνο το συνηθισμένο σοβαρό του ύφος:

-Πώς προχωρεί το εμπόριον;

-Κεσάτια, μεγαλειότατε, απαντά ο Χιώτης.

Ο Όθωνας απορεί. Πρώτη φορά ακούει αυτή τη λέξη. Κοιτάζει αυτόν που μίλησε στα μάτια και ξαναρωτάει:

-Τι σημαίνει η λέξις "κεσάτια";

Ο Χιώτης απορεί κι αυτός, μα ο άλλος Χιώτης, πιο έξυπνος, πετιέται κι απαντάει:

-Δεν έχει νταραβέρι, Μεγαλειότατε! κι είναι ευχαριστημένος που 'λυσε του βασιλιά την απορία.

Ο βασιλιάς, πάντα σοβαρός, γυρίζει και σ' αυτόν:

-Και η λέξις "νταραβέρι" τι σημαίνει;

Μα, ώσπου ν' απαντήσει εκείνος, ο τρίτος Χιώτης πετιέται και λέει:

-"Αλισβερίσι" Μεγαλειότατε!

Ο βασιλιάς Όθωνας

Αλισβερίσι θα πει νταραβέρι. Νταραβέρι-αλισβερίσι, αλισβερίσι-νταραβέρι, δεν το ξέρεις Μεγαλειότατε; κι ο Χατζηχρήστος αγαναχτεί, γιατί δεν κατάλαβε ο βασιλιάς!!!

Από το βιβλίο "Ανέκδοτα και Μαρτυρίες από την Νεοελληνική Ιστορία"
του Κώστα Δ. Παπαδημητρίου

Φωτίστηκε ο βασιλιάς

Ο βασιλιάς δεν έκαμε άλλο ερώτημα και οι τρεις φίλοι φύγανε χαρούμενοι που φωτίσανε το βασιλιά!

Το βράδυ, στο βασιλικό τραπέζι, ο Όθωνας ρωτάει τον υπασπιστή Χατζηχρήστο:

-Τι σημαίνει η λέξις "κεσάτι", κύριε υπασπιστά;

-"Κεσάτι" Μεγαλειότατε, φωνάζει ξαφνιασμένος ο Χατζηχρήστος, κεσάτι θα πει...να...κεσάτι, πώς το λένε; Δεν το λεν αλλιώς; κεσάτι... άμα δεν έχει νταραβέρι, έχει κεσάτι.

-Και "νταραβέρι", τι σημαίνει;

-Νταραβέρι, να... άμα έχει νταραβέρι, δεν έχει κεσάτι, άμα έχει κεσάτι, δεν έχει αλισβερίσι!

-Κι "αλισβερίσι", τι σημαίνει;

Είναι μερικά πράγματα που όταν τα σκέπτεστε, αναρρωτιέστε, πού οδηγούμαστε: στο καλύτερο ή στο χειρότερο, μπροστά ή πίσω;

Ένας "μηχανάκις" ανέβηκε με τη μηχανή του στο πεζοδρόμιο για ν' αποφύγει το μποτιλιάρισμα και παρέσυρε μια μεσόκοπη γυναίκα. Εκείνος, ούτε που γύρισε να δει και η γυναίκα σφάδαζε από τους πόνους πεσμένη στο πεζοδρόμιο. Δεκάδες οι περαστικοί προσπερνούσαν αδιάφοροι με βήμα βιαστικό και μόνο ένας προσφέρθηκε να τη βοηθήσει να σηκωθεί!

Δεν είναι το μοναδικό. Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν καθημερινά στη ζωή μας, στο τέλος του 20ου αιώνα. Όπου οι άνθρωποι κυκλοφορούν με πολυτελή αυτοκίνητα, έχουν στην υπηρεσία τους θαυματουργά μηχανήματα, καλοτρώνε, καλοπίνουν και διασκεδάζουν σε πολυτελή κέντρα, αλλά έχουν γίνει όντα μοναχικά και απόκοσμα. Την ανθρωπιά τους την έχει κατασπαράξει η ερημιά της μεγαλούπολης και ο Μινώταυρος του σύγχρονου τρόπου ζωής.

Δεν ξέρω πόση αίσθηση κάνει αυτό στην άλλη Ευρώπη, για εμάς τους Έλληνες όμως, ένα λαό εγκάρδιο, ζεστό και βαθιά ανθρωπινό από τη μακρινή αρχαιότητα ακόμη, το σήμερα δεν αντέχει σε σύγκριση με το χθες. Με τα ήθη της αγροτικής κοινωνίας μας, της φτωχής και βασανισμένης, αλλά τόσο κοινωνικοποιημένης που καθένας συμμεριζόταν τη χαρά, την ευτυχία, αλλά και τη λύπη και τη δυστυχία του διπλανού του. Κι όταν κάποιος γονάτιζε, έσπευδαν όλοι να τον σηκώσουν.

Δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω, πόσο από τους νεότερους έχουν ακούσει τη λέξη "παρακαλιά". Δυστυχώς, την έχουν λησμονήσει ακόμα και οι λεξιμογράφοι. Είναι μια λέξη που δίνει το στίγμα της βαθιάς κοινωνικοποίησης της αγροτικής κοινωνίας. Όταν κάποιος χωριανός αναξιοπαθούσε, αν δηλαδή ήτα άρρωστος, αν έχανε το βόδι ή το μουλάρι του και δεν μπορούσε να καλλιεργήσει, αν ήταν χήρα με μικρά παιδιά ή ανήμποροι γέροντες, τότε το χωριό έκανε "παρακαλιά".

Ήταν μια εκδήλωση καθιερωμένη από

Παρακαλιά

Ένα χρονογράφημα επίκαιρο την εποχή της κρίσης.
Δημοσιεύτηκε στην "ΑΓΡΑΦΙΩΤΙΚΗ ΦΩΝΗ"
πριν από 22 χρόνια

αίωνων, θεωρούνταν ως υποχρέωση της κοινότητας προς τα αναξιοπαθόντα μέλη της και έτσι κανείς δεν θεωρούσε υποτιμητικό ή αναξιοπρεπές να δεχθεί την προσφερόμενη βοήθεια. Η "παρακαλιά" γινόταν πάντα σε μέρα σχόλης, Κυριακή ή γιορτή. Αποβραδís, ο τελάλης έβγαινε στο ψηλότερο μέρος του χωριού και φώναζε δυνατά για ν' ακουστεί προς όλες τις κατευθύνσεις:

-Ακούστε, χωριανοί! Ταχιά τη Κυριακή, όλα τα ζευγάρια, να οργώσουμε το χωράφι του τάδε χωριανού, που είναι άρρωστος στο νοσοκομείο! Να μη λείψει κανένας!

Και κανένας δεν έλειπε χωρίς σοβαρό λόγο. Όλοι μαζί, δουλειά εβδομάδων, την έβγαζαν σε ένα πρωινό. Κι αυτό γινόταν όχι μόνο στο όργωμα και στη σπορά, αλλά και στο θέρο και στ' αλώνι, στο κουβάλημα πέτρας και ξυλείας για το χτίσιμο του φτωχόσπιτου που καταστράφηκε από πυρκαγιά και σε κάθε άλλη εργασία που θα έδινε μια ευκαιρία στον ανήμπορο συγχωριανό να ξεπεράσει την πρόσκαιρη δυσκολία του. Προπα-ντός όμως θα του χάριζε το συναίσθημα να αισθάνεται ότι οι συμπατριώτες του τον νοιά-ζονται και του συμπαραστέκονται στις δυσκολίες. Έτσι σφιχτοδεμένη και αλληλέγγυα η ελληνική κοινωνία, κατόρθωσε να ξεπεράσει με επιτυχία κατοχές και διωγμούς, φτώχειες και δυστυχίες και να επιζήσει σε καιρούς πολύ πιο δύσκολους από τους σημερινούς.

Δυστυχώς, τα εισαγόμενα νέα (α)ήθη! -ίσως και η ευμάρεια που απολαμβάνουμε τα τελευταία χρόνια-χαλάρωσαν εκείνους τους θεσμούς, με συνέπεια να διαρραγεί ο κοινωνικός μας ιστός. Πολύ φοβούμαι ότι αυτό τίποτε καλό δεν προοιωνίζεται για το μέλλον της φυλής μας.

Λάμπρος Γριβέλλας

ΑΓΡΑΦΙΩΤΙΚΗ ΦΩΝΗ
Αριθ.φύλλου 50- Φλεβάρης 1995

ΑΓΡΟΤΙΚΟ

Στο σταύλο απόψε ήρθε το φεγγάρι...
Εκοίταξε απ' το παράθυρό του,
είδε την αγελάδα, το μοσκάρι.
το βόδι που μασούσε το σανό του.

Στον κήπο μας ανήσυχα γλιστρούσε,
ανέβηκεν απάνω στη συκιά μας,
εμέτρησε τα λίγα πρόβατά μας,
είδε το γαίδαρό μας και γελούσε.

Πήγε στ' αμπέλι, πήγε στο λιοστάσι,
άκουσε τα κουδούνια απ' το κοπάδι,
χωρίς κουβά κατέβη στο πηγάδι,
κι ήπια νερό πολύ να ξεδιψάσει.

Στης λεύκας μας τα φύλλα παιγνιδίζει,
στον ουρανό, τον καθαρό ανεβαίνει.
Μια χήνα το κοιτάζει σαστισμένη,
κι ο σκύλος μας ακόμα το γαβγίζει.

Ζαχαρίας
Παπαντωνίου

ΤΟ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΩΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΙΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 1

δικαστικού, η Παρασκευή παντρεύτηκε στις 15 Μαρτίου 1865 το Χρήστο Τσιούκη (Κίσσα). Ο Γιάννης Δημητρίου Καραγιάννης, την Ελένη, κόρη του Αθανασίου Σουλιώτη και ο Θανάσης Δημητρίου Καραγιάννης, την Παρασκευή Λάμπρου Λιανού.

Αντώνης Καραγιάννης (1878-1940).

Ένας λαμπρός αξιωματικός του Ελληνικού Στρατού.

Ο Στέργιος Γιάννη Καραγιάννης, άγνωστο το ονοματεπώνυμο της γυναίκας του, απέκτησε τέσσερα (4) παιδιά: Το Γιώργο, το Μήτηρο, την Ελένη και τη Ζωή.

Για το Γιώργο δεν γνωρίζουμε από πού ήταν η γυναίκα του καθώς και το όνομα αυτής. Εκείνο το οποίο είναι γνωστό ότι ο Γιώργος διακρίθηκε και δραστηριοποιήθηκε στο εμπόριο όπου και ευδοκίμησε. Εγκαταστάθηκε στην Καρδίτσα, άνοιξε εμπορικό κατάστημα, ασχολήθηκε με το καπνεμπόριο και απέκτησε μεγάλη περιουσία. Ο Μήτηρος Καραγιάννης παντρεύτηκε την Αικατερίνη Ζάϊρα, η Ελένη τον Δημήτρη Παπαζαρκάδα στο Καταφύγι και η Ζωή επίσης παντρεύτηκε τον Καταφυγιώτη Γιάννη Ζούκα.

Ο Θοδωρής Καραγιάννης απέκτησε πολλά κορίτσια και ένα αγόρι τον Κώστα. Τον αριθμό των κοριτσιών δεν τον γνωρίζω ακριβώς. Γνωρίζω ότι ένα κορίτσι το πάντρεψε στο Καροπλέσι, ένα στο Ζουλεγκάρι (Ξυνονέρι) και ένα στην Καρδίτσα στον Πλιάσσα.

Για το Γιώργο Καραγιάννη (Καραγιώργο) επίσης λίγα πράγματα γνωρίζω. Εάν είχε και κορίτσια δεν το ξέρω. Είχε όμως ένα αγόρι τον Πάνο.

Τα εγγόνια του Γιαννάκη Καραγιάννη

Τα εγγόνια του Γιάννη Καραγιάννη γεννήθηκαν στο σημερινό Παλιοζωγλόπι. Όταν έγινε η μετακίνηση του χωριού οι Καραγιανναίοι εγκαταστάθηκαν στο χώρο εκείνο που βρίσκεται σήμερα το σπίτι του Φώτη Γριβέλλα και αποτελεί απομεινάρει του παλιού Καραγιανναϊκού συγκροτήματος και ίσως το αρχαιότερο σωζόμενο κτίσμα του χωριού μας. Θυμάμαι ένα μέρος από τα συνεχόμενα χαμηλά πετρόκτιστα σπίτια των Καραγιανναίων. Αρχίζαν με τα σπίτια των Καραγιωργαίων, Σωτήρη και Γιώργου και συνεχίζονταν με το σπίτι του Μήτρου Στεργίου Καραγιάννη. Δεν πρόλαβα τα σπίτια των απογόνων Δημητράκη και Θοδωρή Καραγιάννη τα οποία μόνο τα οικοπέδα γνώρισα και ήταν συνέχεια των σπιτιών των άλλων Καραγιανναίων και σήμερα αποτελούν δρόμο για το ποτάμι.

Δεν γνωρίζω εάν τη μεγάλη κτηματική έκταση που κατείχαν οι Καραγιανναίοι στο νέο χωριό, τη σημερινή Ραχούλα, το κατείχαν ή το αγόρασαν και από ποιον. Αρχίζει από το σπίτι του Βασίλη Καραγιάννη και φθάνει μέχρι το κτήμα του ίδιου στο Κατσαρογιάννη. Μια έκταση πολλών δεκάδων στρεμμάτων. Μάλλον πρέπει να το αγόρασαν από κάποιον Κατσαρογιάννη αφού η έκταση αυτή βρίσκεται μεταξύ των ιδιοκτησιών των Κατσαραίων.

Η Παρασκευή και ο Χρήστος Τσιούκης (Κίσσας) απέκτησαν τα εξής παιδιά: Τον Θωμά, τον Κώστα, την Γιαννούλα και δύο άλλες κόρες. Ο Γιάννης Καραγιάννης με τη σύζυγό του Ελένη

απέκτησαν: τον Βασίλη (Βασιλάκη), την Μαρία, τη Βασιλική και την Παναγιώτα.

Ο Γιάννης Καραγιάννης αναδείχθηκε σ' έναν αξιόλογο και ευκατάστατο νοικοκύρη του χωριού μας, ο οποίος αγόρασε το σπίτι του Γιώργου Κουκουρικού όταν ο Κουκουρικός έγινε ιδιοκτήτης του τσιφλικίου Βελέσι (Δαφνοσπηλιά). Αργότερα, πριν από την απελευθέρωση της Θεσσαλίας από τους Τούρκους, η Δημογεροντία και το Ιερατείο του χωριού το απαλλοτρίωσε και στο χώρο αυτό έκτισε σχολείο και δημιούργησε πλατεία, την οποία το χωριό τότε την εστερείτο.

Ο Θανάσης Καραγιάννης με την Παρασκευή Λ. Λιανού απέκτησαν τέσσερα αγόρια και δύο κορίτσια. Τον Μιχάλη, ο οποίος έγινε Γραμματέας Εισαγγελίας, τον Αντώνη, ο οποίος έγινε αξιωματικός του Ελληνικού Στρατού, τον Δημήτρη, δάσκαλο και το Χρήστο Κτηματία. Την Ελένη, η οποία πέθανε 17 ετών και τη Φωτεινή.

Ο Θανάσης Καραγιάννης αναδείχθηκε δραστήριο μέλος της τοπικής κοινωνίας και έλαβε μέρος στα κοινά του χωριού. Εξέλέγη κατ' επανάληψη μέλος του τότε Δημοτικού Συμβουλίου Ιτάμου και χρημάτισε πάρεδρος (αντιδήμαρχος). Στον εκκλησιαστικό χώρο για πολλά χρόνια ήταν επίτροπος με δικές του ενέργειες διαμορφώθηκε και εξωραίστηκε ο γύρω χώρος, έγινε ο τείχος αντιστηρίξεως της πλατείας και το εκκλησιαστικό κτίριο όπου για χρόνια στεγάζονταν το κοινοτικό γραφείο και μέρος του σχολείου. Πρωτοστατούσε παντού και την υπογραφή του τη βρίσκομε σε όλα τα σωζόμενα έγγραφα της εποχής του. Υπήρξε φιλοπρόοδος και φρόντισε να σπουδάσει τα τρία από τα τέσσερα παιδιά του. Ο πρώτος μαθητής που ενεγράφη στο πρώτο ιδρυθέν γυμνάσιο μετά την απελευθέρωση ήταν ο πρώτος γιος του Μιχάλης που γεννήθηκε το 1875.

Ο Γιώργος Στ. Καραγιάννης απέκτησε ένα αγόρι το Φώτη και ένα κορίτσι την Παναγιώτα, ο δε αδελφός του Μήτηρος τέσσερα κορίτσια: Την Τσιβή (Παρασκευή), τη Βασιλ, τη Φροσύνη και τη Χρύσω.

Ο Κώστας Καραγιάννης απέκτησε τέσσερα αγόρια και ένα κορίτσι: Τον Πάνο, τον Γιώργο, το Νίκο, το Βάιο και την Αγλαΐα.

Τέλος ο Πάνος Καραγιώργος (Καραγιάννης) απέκτησε τα εξής παιδιά: Το Γιώργο, τον Κώστα, το Σωτήρη, την Τσιβή (Παρασκευή), την Βαγγελή και την Κωσταντώ.

Οι απόγονοι του Αθανασίου Καραγιάννη

Τα παιδιά του Θανάση Καραγιάννη: 1) Ο Μιχάλης γεννήθηκε το 1875. Τέλειωσε το μοναδικό γυμνάσιο που υπήρχε τότε στην επαρχία (Νομό Καρδίτσας) και διορίστηκε γραμματέας Εισαγγελίας και υπηρέτησε στη Πέργαμο της Μ. Ασίας στη Λάρισα και τελευταία στα Γρεβενά. Παντρεύτηκε και απέκτησε 3 παιδιά: Τη Βούλα (Παρασκευή), την Πάτρα και το Μιλτιάδη. Δυστυχώς τα παιδιά του δεν ήλθαν σε κοινωνία γάμου και ως εκ τούτου δεν υπάρχει διάδοχος κατάσταση.

2) Ο Αντώνης γεννήθηκε το 1878 και μετά το γυμνάσιο κατατάχτηκε εθελοντής στο στρατό. Τέλειωσε τη σχολή ανθυπασιτών και προήχθη μέχρι το βαθμό του Συν/ρχου. Στον εθνικό διχασμό τάχθηκε στο πλευρό του Βασιλιά Κων/νου. Τα διάφορα γεγονότα που συνέβησαν του στερήσαν τη δυνατότητα να ανέλθει στις ανώτερες βαθμίδες στρατιωτικής ιεραρχίας. Αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το στράτευμα και αυτοεξορίστηκε στη Γερμανία. Εγκαταστάθηκε στο Αμβούργο και παντρεύτηκε γερμανίδα χωρίς να αποκτήσει απογόνους.

3) Ο Δημήτριος γεννήθηκε το 1882 τέλειωσε το γυμνάσιο και έγινε δάσκαλος όπου υπηρέτησε στο Ζωγλόπι και σ' άλλα χωριά της Καρδίτσας και σε σχολεία της πόλης. Παντρεύτηκε τη Μαρία Βασιλείου Σουλιώτη από τη Ραχούλα και απέκτησαν εν ζωή τρία αγόρια και ένα κορίτσι: Τον Θανάση, ο οποίος έγινε διακεκριμένος Ιατρός, την Ελένη που παντρεύτηκε το Βαγγέλη Κόγια, το Φώτη, ο οποίος τέλειωσε τη Γεωπονική Σχολή Θεσσαλονίκης και στην κατοχή τον εκτέλεσαν οι Γερμανοί και τον Αλέκο, ο οποίος τέλειωσε το Πολυτεχνείο της Γερμανίας και αναδείχθηκε σε διακεκριμένο μηχανικό.

4) Η Ελένη πέθανε σε ηλικία 17 ετών από πνευμονία άγαμη.

5) Τη Φώτω (Φωτεινή) παντρεύτηκε στην Καστανιά τον Ευριπίδη Φώτη Δημουλά από την Καστανιά και απέκτησε δύο αγόρια και ένα κορίτσι: Τον Περικλή που έγινε υπάλληλος στην Ένωση Γεωργικών Συνεταιρισμών Καρδίτσας, τον Λεωνίδα δάσκαλο και την Αντιγόνη που παντρεύτηκε τον Κώστα Γούζιο,

Γραμματέα Ειρηνοδίκειου.

6) Το Χρήστο. Ο Χρήστος ήταν στερνοπαίδι του Θανάση και της Παρασκευής Καραγιάννη. Σε ηλικία 17 ετών μετανάστευσε στις Η.Π.Α. όπου παρέμεινε 10 ολόκληρα χρόνια. Με την προτροπή του πατέρα του επέστρεψε στην Ελλάδα καθιστάμενος κληρονόμος της πατρικής του περιουσίας. Γεννήθηκε το 1890 και παντρεύτηκε το 1921 την Ελένη Κώστα Ράπτη ή Ραφτονίκου με την οποία απέκτησε τέσσερα παιδιά εν ζωή. α) Τη Φώτω (Φωτεινή) η οποία παντρεύτηκε τον Στέλιο Ηλία Νασιάκο, χωρίς να αφήσει απογόνους. β) Τη Μαρία, η οποία πήρε τον Ηλία Βασ. Καρλάφτη και απέκτησε ένα αγόρι το Βασίλη. γ) Το Βασίλη δάσκαλο ο οποίος παντρεύτηκε τη δασκάλα Σταματία Λάμπρου Κλήμου και απέκτησαν την Ελένη και το Χρήστο και δ) Την Τσιβούλα (Παρασκευή) δασκάλα, η οποία παντρεύτηκε τον Θανάση Αποστ. Πολύζο, υπάλληλο ΟΑΕΔ και απέκτησαν την Αθηνά και το Γιώργο.

Οι απόγονοι του Γιαννάκη Δημ. Καραγιάννη.

Η κόρη του Μαρία παντρεύτηκε τον Παύλο Τζωνανόπουλο από την Πορταριά Μαγνησίας, δάσκαλος το επάγγελμα και απέκτησε τρία αγόρια: Το Βαγγέλη δάσκαλο, τον Κώστα δάσκαλο και τον Δημήτρη (Τάκη) καθηγητή και δύο κορίτσια. Την Σοφία που παντρεύτηκε τον αξιωματικό της Χωροφυλακής Γρέβια Αντώνη και τη Σοφία που πήρε το δασονόμο Στέλιο Πολύζο από το Καροπλέσι.

Η Βασιλική παντρεύτηκε τον Κώστα Κέστη, ευκατάστατο από τον Άγιο Γεώργιο Καρδίτσας και απέκτησε τα εξής παιδιά: Το Βασίλη Προϊστάμενο της ΚΥΔΕΠ, το Γρηγόρη Υπάλληλο της Αγροτικής Τράπεζας και τον επίσης υπάλληλο της ίδιας Τράπεζας Βάιο. Η Παναγιώτα πήρε το γιατρό Δημήτριο Λαζαρίδη και απέκτησαν δύο αγόρια τον Στέφανο Υπάλληλο Δικαστηρίων και το Λάζαρο διακεκριμένο Παιδίατρο.

Ο Βασιλάκης Καραγιάννης, εξαίρετος δάσκαλος, παντρεύτηκε τη θυγατέρα του Βασίλη Παπαδημητρίου, την Παγιούλα (Παναγιώτα) και απέκτησαν δύο αγόρια και δύο κορίτσια: Τον Γιάννη, τον Δημήτρη και τις δίδυμες Ουρανία και Αγορίτσα. Ο Γιάννης έγινε δικηγόρος, κατόπιν Ειρηνοδίκης και μετά Πρωτοδίκης. Υπήρξε δραστήριος στη ζωή του και έγραψε τη δική του ιστορία όπως την κατέγραψε στο βιβλίο του: "Αγώνες και Αγωνίες μιας ζωής". Παντρεύτηκε τη Σοφία Σιταρά χωρίς ν' αφήσει απογόνους. Ο Δημήτρης έμεινε άγαμος τα δε κορίτσια πέθαναν σε παιδική ηλικία από κοκίτη (καρκαλέτσι).

Ο γιατρός Θανάσης Καραγιάννης με τη σύζυγό του Ελένη και με άλλους συγγενείς το Πάσχα στη Ραχούλα το 1962.

Από τους αρσενικούς και θηλυκούς απογόνους του Γιαννάκη και Θανάση Καραγιάννη και αργότερα των υπολοίπων Καραγιανναίων προήλθαν πολλές δεκάδες επιστήμονες και διακεκριμένα μέλη που καλύπτουν όλο το φάσμα μέχρι ναυπηγούς ακόμα και στο Υπουργείο Εξωτερικών πάτησαν το πόδι τους. Ίσως αυτά να καταγραφούν με λεπτομέρεια σε σχετικό βιβλίο.

Τελειώνοντας το σύντομο αυτό βιογραφικό σημείωμα του γενεαλογικού δέντρου των Καραγιανναίων θα ήθελα να το κλείσω με την προσφορά του πατέρα μου στο χωριό ως μέλος της κοινωνίας αυτού και ως πρόεδρος της Κοινότητας Ραχούλας. Ο Χρήστος Καραγιάννης αγάπησε το χωριό και προσέφερε τον καλύτερο εαυτό του. Ως Πρόεδρος διαπλάτυνε τον δρόμο από της Συκιάς το γεφύρι μέχρι το χωριό. Αντιστάθηκε σθεναρά και διέσωσε το κοινοτικό δάσος από απαλλοτρίωση του Υπουργείου Γεωργίας για να γίνει πειραματικό δάσος της Δασολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης για την πρακτική εκπαίδευση των φοιτητών δασολόγων. Το δάσος ελάτης της Ραχούλας είναι το πλησιέστερο δάσος σε Νομαρχιακή Πρωτεύουσα και θεωρήθηκε κατάλληλο για τον παραπάνω σκοπό.

«ΖΩΓΛΟΠΙΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΡΑΧΟΥΛΑΣ

Προς τον Κ. Δήμαρχο Καρδίτσας
Ενταύθα

Μετατροπή του πρώην Αστυνομικού Σταθμού σε Ξενώνα

Όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο των "Ζωγλοπίτικων Χρονικών", το διαμέρισμα του Διοικητηρίου Ραχούλας που στέγαζε τον Αστυνομικό Σταθμό, μετά από την παράδοσή του στην Κοινότητα, βρίσκεται σε πλήρη εγκατάλειψη.

Ο Μορφωτικός Σύλλογος Ραχούλας, με τη σύμφωνη γνώμη και πολλών συγχωριανών, προτείνει την αξιοποίηση του χώρου αυτού μετατρέποντάς τον σε κοινοτικό ξενώνα. Το διαμέρισμα βρίσκεται σε περίοπτη θέση του χωριού, διαθέτει δύο μεγάλα δωμάτια και βοηθητικούς χώρους, και είναι από κάθε άποψη κατάλληλο για τη χρήση που προτείνουμε.

Ο Ξενώνας είναι σίγουρο ότι θα έχει σχετική πληρότητα και θα καλύπτει τα έξοδα λειτουργίας του, δεδομένης της επισκεψιμότητας που υπάρχει προς το Μουσείο Φλωράκη καθώς και της επιθυμίας πολλών συγχωριανών, οι οποίοι στερούνται κατοικίας στο χωριό, να μείνουν για λίγες μέρες στο χωριό εφόσον θα υπήρχε ένας ξενώνας.

Για τη διαμόρφωση του χώρου και την προμήθεια του απαραίτητου εξοπλισμού, υπολογίζεται ότι θα απαιτηθεί το χρηματικό ποσό των 30.000 ευρώ.

Κατόπιν τούτου, στα πλαίσια του δημοσιονομικού πλεονάσματος που έχει ο Δήμος Καρδίτσας και των προτάσεων που δέχεται για την διάθεσή του, παρακαλούμε τον κ. Δήμαρχο να εισηγηθεί στο Δημοτικό Συμβούλιο την έγκριση ανάλογου χρηματικού ποσού, για την υλοποίηση του έργου.

Ευελπιστούντες ότι θα τύχουμε θετικής ανταπόκρισης από το Δήμο μας, διατελούμε

Με τιμή

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

Γεώργιος Δ. Κατσιούλας

Σ.Σ. Σύμφωνα με πληροφορίες που λάβαμε μετά την αποστολή του εγγράφου, το λογιστικό πλεόνασμα του Δήμου έχει ήδη διατεθεί. Ασφαλώς, αυτό δεν εμποδίζει τον Δήμο να εξασφαλίσει τη χρηματοδότηση από άλλη πηγή.

Φωνή βρώντων εν τη ερήμω

Στο προηγούμενο φύλλο των Ζ.Χ. αναδείξαμε κάποια προβλήματα του χωριού μας μήπως φιλοτιμηθεί κάποιος και ασχοληθεί για την επίλυσή τους. Μάταια. Το σχολείο εξακολουθεί να πλημμυρίζει από τα νερά της βροχής, οι σοφάδες στο κοινοτικό κτίριο συνεχίζουν αποκολλούνται, τα σκουπίδια στο "κόμμα" συμπλήρωσαν ένα 5μηνο χωρίς αποκομιδή, το δε ιατρείο εξακολουθεί να έχει τα χάλια του με τον γιατρό να απειλεί ότι δεν θα ξανάρθει στη Ραχούλα διότι δεν έχει θέρμανση.

1) Τα σκουπίδια στη θέση «Παλιάλωνα»

Σήμα κατατεθέν κατάντησαν τα σκουπίδια στα «Παλιάλωνα», στην είσοδο του χωριού. Τα «Ζωγλοπίτικα Χρονικά» δημοσίευσαν και φωτογραφία αυτής της ασημιάς στο φύλλο Οκτωβρίου - Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 2016, με την ελπίδα ότι θα είχε γίνει μέσα στο τρίμηνο η αποκομιδή τους. Δυστυχώς τα σκουπίδια σιτεύουν εκεί στην είσοδο του χωριού προς δόξαν της υπηρεσίας καθαριότητας του Δήμου μας. Ξαναδημοσιεύουμε αυτή την ...ομοφία!

2) Το γεφύρι στα Χτίσματα

Γίναμε πλέον βαρετοί να εκφράζουμε επί τριάντα χρόνια, μέσα από τα "Ζωγλοπίτικα Χρονικά", την αγωνία μας για την τύχη του ιστορικού αυτού γεφυριού, το οποίο, το Υπουργείο Πολιτισμού, χαρακτήρισε μεν ως "Διατηρητέο Πολιτιστικό Μνημείο", αδιαφόρησε δε για την τύχη του, καθότι τα ρήγματα στα πέδιλα και στο οδόστρωμα χρόνο με το χρόνο διευρύνονται και το απειλούν με κατάρρευση. Σήμερα το τιμούν ακόμη οι ορειβάτες κατά τις εξορμήσεις τους, αλλά ως τότε;

3) Αποχιονισμός προς Ίταμο

Αυτό τα σχόλιο γράφεται τη Δευτέρα 20 Φεβρουαρίου και ο δρόμος προς το συνοικισμό Ιτάμου είναι ακόμη κλειστός! Ας μη μας πουν οι αρμόδιοι ότι τα αποχιονιστικά μηχανήματα είναι απασχολημένα σε πιο επείγουσες προσβάσεις, γιατί αμφιβάλλουμε, αν σε όλη την Ελλάδα υπάρχει ακόμη κλειστός δρόμος! Ας μας πουν τουλάχιστο, πότε σκέπτονται να τον αποχιονίσουν!

Χειμώνας στη Ραχούλα

Ο φετινός ήταν από τους πιο δύσκολους χειμώνες για όλη τη Ελλάδα, να μην πούμε και για όλη την Ευρώπη. Όπως ήταν φυσικό, ο χιονιάς σκέπασε και τη Ραχούλα, αλλά ...μαθημένα τα βουνά από χιόνια! Οι παρακάτω φωτογραφίες μιλούν από μόνες τους...

Λεβεντόγεροι της Ραχούλας.

Αυτοί κι αν είδαν χειμώνες!

Φωτογραφία Γιάννη Γριβέλλα στο FB

Παραδοσιακός πατσάς

Το κρύο και τα χιόνια δεν εμπόδισαν το Φώτη και τη Μόνικα να παρασκευάσουν στην αυλή τον νοστιμότατο παραδοσιακό πατσά με γνήσια υλικά.

Φωτογραφία των ιδίων από το FB

Και τα ευχάριστα. Αποκαταστάθηκε η ημιτελής ασφαλτόστρωση

Πρέπει να επαινέσουμε την ενέργεια της Δημοτικής Αρχής, η οποία, ύστερα από έντονη διαμαρτυρία μας, και κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες, έσπευσε να αποκαταστήσει την ημιτελή ασφαλτόστρωση μήκους 150 μέτρων στο δρόμο Δέση-Ίταμος, στην οποία ο εργολάβος είχε στρώσει μόνο τη μία λωρίδα.

Ελπίζουμε ότι ο Δήμαρχός μας θα επιδείξει το ίδιο ενδιαφέρον και για την ασφαλτόστρωση των υπόλοιπων 750 μέτρων, μέχρι τη βρύση Ιτάμου, ώστε να ολοκληρωθεί επιτέλους το πολύπαθο αυτό έργο.

Ευχές

Ο Μορφωτικός Σύλλογος Ραχούλας
και τα "Ζωγλοπίτικα Χρονικά"

εύχονται σε όλους:

Καλό Πάσχα

